Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1652 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 18 august 1954

Muncitori, ingineri și tehnicieni din industria petroliferă! Luptați pentru sporirea producției de țiței, dați mai multe produse petrolifere de calitate superioară!

Aplicați pe scară cît mai largă forajul rapid și cu apă!

Dați în producție cît mai multe sonde înainte de termen!

(Din Chemările de 23 August 1954 ale C.C. al P.M.R.)

Tricotaje mai multe și mai bune pentru oamenii muncii! Iată sarcina care stă în centrul atenției tinerelor ce lucrează la banda de confecții a flanelelor „atlet" din secția de confecții a fabricii de tricotaje „Moldova" din Iași. Entuziasmul întrecerii în cinstea marii sărbători le-a cuprins și pe tinerele muncitoare de aici și succesele obținute au întrecut așteptările. Numai în prima decadă a lunii august — secția a depășit sarcinile de plan cu 60 la sută. Intrecerea continuă.

Intrecerea finală a solilor artei populare

CAPITALA NOASTRA ARE ASTAZI oaspeți de seamă: au sosit din toate colțurile țării, din munții împăduriți și de pe holdele șesului, soli ai artei populare — participanții la finala concursului artiștilor amatori din cadrul căminelor culturale. Au venit să se întreacă în măiestrie coruri și echipe de joc, formații instrumentale și soliști vocali sau instrumentiști, recitatori și cititori artistici. Fiecare dintre cei aproximativ 2.000 de participanți la finală s-a străduit cu pasiune luni întregi să înfățișeze cu autenticitate pe scenă comorile artei populare, să ridice nivelul activității artiștilor amatori.

La pregătirea acestui eveniment artistic au participat în faza comunală, raională, interraională și regională aproximativ 400.000 artiști amatori, care activează în cadrul căminelor culturale, față de 249.000 cîți au participat la concursul căminelor culturale din 1951. Cel de al treilea concurs al căminelor culturale, marchează astfel o considerabilă creștere a participării maselor la viața cultural-artistică, o simțitoare ridicare a nivelului cultural al țărănimii muncitoare în special, o însemnată intensificare a activității artistice de amatori. Cîteva date sînt de natură să ilustreze aceasta. In 1948 au participat la concurs 3281 formații corale și 2512 echipe de joc. Anul acesta, în diferitele sale faze, concursul a antrenat peste 6400 coruri, peste 8000 echipe de joc și peste 10.000 soliști vocali, instrumentiști și dansatori. In cadrul acestui concurs au fost introduse și forme noi de întrecere artistică. Au participat astfel la concurs, pentru prima dată, aproximativ 4000 recitatori, cititori artistici și prezentatori de programe.

Concursul a devenit o preocupare de seamă a zeci de mii de oameni simpli, iubitori ai artei de pe întinsul patriei, care s-au pregătit cu rîvnă zi de zi, schimbînd după orele de muncă uneltele cu instrumente muzicale, jucînd și cîntînd. Multe sate în care nu exista înainte nici un fel de activitate culturală au devenit în zilele concursului centre culturale cu o vie activitate. Numai în Regiunea Autonomă Maghiară au fost înființate 334 noi formații artistice numărînd 12.000 membri. In alte sate, concursul a fost un prilej de întărire a echipelor artistice, de afirmare a unor noi și viguroase talente din popor.

In anii regimului de democrație populară au fost descoperite și valorificate nenumărate comori din tezaurul artei populare. Formațiile de artiști-amatori s-au străduit în concurs să cunoască și să aplice cele mai bune tradiții culturale ale poporului. Această preocupare s-a manifestat mai cu seamă în regiunile Stalin, Pitești și Timișoara. Corul casei de cultură din Costești (regiunea Pitești) de pildă, a interpretat la concurs cîntecul local: „In sat la noi". Pe linia valorificării tradițiilor populare au făcut un mare pas înainte formațiile orchestrale și soliștii instrumentiști, care s-au prezentat la concurs cu instrumente populare, unele lucrate chiar de ei.

O largă participare la concurs au avut-o artiștii amatori aparținînd minorităților naționale. La Constanța, de pildă, au participat la faza regională numeroși bulgari, turci, tătari și macedoneni. Spectatorii au admirat echipa artistică a căminului cultural din comuna Sinoe, care a adus la concurs cîntece și dansuri macedonene, pe cei doi soliști bulgari din comuna Luna, care au interpretat la țigulci cîntece bulgărești și pe dansatoarele turcoaice care, învingînd obiceiurile înapoiate, au dansat pe scenă fără feregea alături de bărbați.

Repertoriul cu care s-au prezentat la concurs artiștii amatori din cadrul căminelor culturale a fost mai mult ca în alți ani legat de teme contemporane, de muncă. Mai ales echipele de joc au prezentat creații originale demne de remarcat. La Lăzăreni, (regiunea Oradea) a fost creat dansul „Recunoștință eliberatorilor", la Potelu (regiunea Craiova) dansul „Cultura bumbacului", la Băicoi (regiunea Ploești) „Dansul uneltelor", la Belivoii Mari (regiunea Stalin) dansurile „Cultivarea cartofului" și „Cositul". Nenumărate au fost formațiile corale care au cuprins în repertoriul lor cîntece legate de muncile agricole de vară ca „Omul leneș să nu vie", „Nalt e grîul și mășcat", „Cîntec pentru seceriș", „Grînele vara se coc", „In gospodărie", „Voinicii de la S.M.T.", și altele. Spectacolele date în diferite faze ale concursului au contribuit într-o însemnată măsură la intensificarea ritmului și ridicarea calității muncilor agricole, la întărirea muncii politice în rîndul țăranilor muncitori în vederea transformării socialiste a agriculturii, a întăririi vigilenței față de uneltirile chiaburilor.

Repetițiile îndelungate, ceasurile de muncă încordată asupra fiecărui cîntec sau joc, au dat rezultate deosebite. Se poate vorbi în prezent de o serioasă creștere a măiestriei artistice la un foarte mare număr de echipe și de soliști. La aceasta a contribuit în mare măsură ajutorul tovărășesc primit din partea artiștilor din teatrele de stat, a compozitorilor, dirijorilor și cîntăreților experimentați, mai cu seamă în regiunile Iași, Oradea, Stalin și Ploești. In raionul Sibiu, de pildă, formațiile corale și instrumentale precum și soliștii au primit un însemnat sprijin din partea compozitorilor și dirijorilor Gh. Șoima, I. Micu și C. Arion.

Se poate spune că în multe locuri tinerii au fost în primele rînduri ale activității artistice de amatori. Dragostea lor pentru cîntec și joc s-a vădit și de astă dată, în finala concursului fiind clasificați mulți tineri. Au existat însă sate în care organizațiile de bază U.T.M. n-au făcut totul pentru a îndruma elanul tineretului, setea sa de cultură, n-au antrenat tineretul în activitatea artistică, la repetiții, la o rodnică participare în concurs. Dealtfel și în organizarea concursului de către forurile de stat au existat o seamă de lipsuri. Se poate vorbi astfel despre insuficienta răspîndire a lucrărilor satirice, care să demaște pe chiaburi, să biciuiască pe zvoniști și delapidatori, să critice pe leneși și chiulangii, despre un insuficient sprijin din partea specialiștilor. In ansamblu însă, cel de al III-lea concurs al echipelor artistice de amatori din cadrul căminelor culturale constituie un însemnat succes pe plan cultural, un mare pas înainte în culturalizarea maselor de țărani muncitori.

In aceste zile dinaintea lui 23 August în care poporul nostru sărbătorește decada manifestărilor culturale, cei mai buni dintre interpreți, solii artiștilor amatori din toate colțurile țării, se vor întrece desfășurînd o adevărată paradă a minunatei noastre arte populare. Succes, dragi artiști amatori populari în această întrecere minunată a cîntecului și jocului!

ÎN ÎNTÎMPINAREA MARII SĂRBĂTORI

Intrecerea socialistă cunoaște zilnic noi succese

CONSTANȚA (de la corespondentul nostru **Ghițuică Ioan**).

In cinstea zilei de 23 August, membrii cooperativei „Metal-auto", s-au angajat să-și depășească planul de producție, astfel ca în ziua de 21 August să lucreze în contul zilei de 22 septembrie.

Astfel la secțiile mecanică și tinichigerie, planul de producție pe luna august a fost depășit cu 6,32 la sută, la secția tinichigerie cu 5 la sută iar planul pe întreaga cooperativă cu 10,32 la sută.

Tinerii cooperatori, mobilizați de organizația de bază U.T.M. sub îndrumarea organizației de partid, depun toate forțele de a-și achita angajamentele luate în cinstea lui 23 August.

La data de 1 august întreaga cooperativă lucra în contul zilei de 18 august, iar de la 10 august în contul zilei de 28 august.

Incă de la începutul anului și mai ales în lunile iulie și august la secția tinichigerie a cooperativei a fost intensificată munca pentru producerea de cît mai multe bunuri de larg consum ca: ciure metalice, fărașe de gunoi, lighene, tăvi, cazane de rufe, strecurători, stropitori etc.

Cooperativa a mai executat reparații și a confecționat diferite piese, la tractoare și mașini agricole, cum sînt: pahare precurățitoare I.A.R., pistoane, filtre de aer bosch etc.

In toate aceste acțiuni s-au evidențiat utemiștii Stan Ștefan de la secția mecanică-auto, Niță Nicolae de la secția lăcătușerie, Crăciunescu Constantin de la secția tinichigerie, care în fiecare zi își depășesc cu mult normele de lucru.

Iși întrec angajamentele

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru **Puiu Nicolae**).

În lupta lor pentru a da consumatorilor cît mai multe produse de bună calitate și ieftine tinerii de la fabrica de paste făinoase din orașul Ploești au propus conducerii fabricii ca unele matrițe vechi să fie reparate în timpul liber, iar cazanul de aburi pentru uscarea pastelor făinoase să fie înlocuit.

Toate aceste propuneri au fost traduse în viață de conducerea fabricii. Datorită îmbunătățirii procesului de producție prin înlocuirea cazanului, timpul de uscare a pastelor făinoase s-a redus cu 2 ore. Organizarea justă a tineretului pe fazele de operații, antrenarea lui în întreceri socialiste și aplicarea de noi metode în muncă au permis obținerea unor rezultate deosebit de însemnate. Astfel, de la 20 iunie pînă la 6 august, muncitorii întreprinderii au realizat 38.198 kg. paste făinoase peste plan din angajamentul de 43.000 kg. ce trebuie să fie date în cinstea zilei de 23 August. La folosirea ambalajului lemnos au fost realizate economii în valoare de 9000 lei, față de 2000 lei cît se angajaseră. Un aport deosebit în procesul de producție, pe lîngă ceilalți muncitori și muncitoare, l-au dat și cele 2 schimburi conduse de utemistele Popescu Maria, secretara comitetului organizației de bază U.T.M. și Clepșa Maria. De pildă, la secția I-a, planul pe luna iunie a fost depășit cu 7 la sută, pe luna iulie cu 3,6 la sută, iar de la 1 august la 6 august cu 10,9 la sută. Utemistele din secția I-a, Lantaș Eugenia, Manea Elena, Bălan Maria și Onuț Victoria, Catana Lucia, Catana Maria din schimbul II, constituie mîndria tineretului din această fabrică în lupta pentru a da cît mai multe tone de paste făinoase peste plan.

La Șantierul Naval Turnu Severin

CRAIOVA (de la corespondentul nostru **Sîrbu Oprea**).

Antrenați în întrecerile socialiste, tinerii muncitori de la Șantierul Naval Turnu Severin muncesc cu mult elan pentru a-și îndeplini angajamentul luat în cinstea celei de a 10 aniversări a eliberării patriei noastre.

In fruntea întrecerii socialiste se află cele 54 brigăzi utemiste de producție.

La panoul de onoare al fruntașilor în întrecerea socialistă e trecută brigada utemistului Atanasie Ioan care își depășește norma zilnic cu 160 și 180 la sută. Comunistul Toma Ion este responsabilul unei brigăzi utemiste de la secția lăcătușerie. In cinstea zilei de 23 August brigada condusă de el și-a luat angajamentul să depășească planul zilnic cu 125 la sută. Printr-o muncă bine organizată brigada lui Toma Ion zilnic depășește planul de lucru cu peste 200 la sută. Și brigada lui Mudava Ioan care lucrează la secția vopsitorie prin folosirea rațională a vopselelor reușește lunar să facă însemnate economii.

Rezultate bune în lupta pentru realizarea angajamentelor luate în cinstea zilei de 23 August au obținut și brigăzile utemiștilor Bălțoiu Nicolaie, Mămăligă Ioan, Jurescu Petre și alții care reușesc să-și depășească planul de lucru zilnic cu peste 145 la sută.

Feroviarii obțin importante realizări

TG. MUREȘ (de la corespondentul nostru **Balint Gheorghe**).

Cu un mai mare avînt muncesc muncitorii de la Depoul C.F.R. Tg. Mureș pentru îndeplinirea înainte de termen a angajamentelor ce le-au luat în cinstea zilei de 23 August.

Astfel feroviarii din cadrul depoului de locomotive, secția R.R.D. (ridicarea pe osii a locomotivelor) au depășit planul pe luna iulie cu 50 la sută față de 33 la sută cît era angajamentul lor. De asemenea ei au confecționat în mod voluntar cu 23 de zile mai de vreme cele 30 de bucăți pile.

Tot aici lucrează echipa de lăcătuși formată din comuniștii Gorda Dominic, Demeter Iuliu, Cszíki Andrei și Ardeleanu Gavril. Lucrînd la repararea locomotivelor au reparat cu 4 zile mai de vreme față de angajamentul luat, locomotiva cu numărul 764.202 depășind în același timp planul lunar cu 68 la sută față de 40 la sută cît era angajamentul. Lăcătușul Caroy Ludovic, Cozma Ludovic și utemistul Benko Atila din aceeași secție și-au depășit planul la repararea locomotivelor cu 60 la sută.

Brigada nr. 3 de tineret, condusă de utemistul Fazekaș Andrei de la secția armătură, zilnic își depășește norma între 45—53 la sută. De asemenea în brigada I-a de tineret, comunistul Gyorgy Caroy își depășește norma cu 45—52 la sută. Astfel alături de utemiștii Szakács Francisc și Simion Ludovic, cele 2 brigăzi de tineret sînt considerate brigăzi fruntașe. În luna iulie productivitatea muncii pe întregul depou s-a ridicat cu 27 la sută față de angajamentul luat. Cu 2 la sută a sporit parcursul mediu între 2 reparații generale a locomotivelor. Astfel planul de producție pe unitate în luna iulie a fost realizat cu 113 la sută.

Muncitorii de la depoul de locomotive și-au luat totodată angajamentul să realizeze o economie de combustibil convențional în valoare de 200.000 lei. Pînă la sfîrșitul lunii iulie ei au economisit combustibil în valoare de 185.475 lei. S-au evidențiat în mod deosebit mecanicii de locomotive Tamás Béla și Butik Francisk și fochiștii Torzo Francisk și Toth Gheorghe care aplicînd metoda sovietică Klavdia Baranovskaia a economisit combustibil convențional în valoare de 15.500 lei.

Pe drumul deschis de 23 August

Ieri trudeam din greu pe pămînturile moșierilor și chiaburilor din comună, astăzi sîntem oameni liberi, membri ai gospodăriei agricole colective „Victoria". Libertatea aceasta o datorăm măreței zile de 23 August, zi cînd patria noastră a fost eliberată de sub jugul cotropitorilor fasciști de către glorioasa Armată Sovietică. Lui 23 August îi datorăm înființarea gospodăriei noastre colective, viața nouă, tot mai îndestulată, pe care o trăim în gospodărie.

Gospodăria noastră colectivă a luat ființă în luna iulie 1950. Ascultînd îndemnul comuniștilor, ne-am unit atunci 32 familii de țărani muncitori ca să lucrăm pămîntul în colectiv cu tractoarele și mașinile statului, să smulgem pămîntului roade mai bogate, să ne creăm o viață mai îndestulată. Bogăția gospodăriei noastre era atunci doar de 97 hectare teren arabil, 16 boi de muncă, 4 cai și 105 oi. O avere nu prea mare...

De la început, pămîntul gospodăriei noastre a fost lucrat cu tractoarele și mașinile statului — bineînțeles că am plătit S.M.T.-ului în natură pentru lucrările executate. Apoi inginerii și tehnicienii de la S.M.T. ne-au sfătuit și ne-au îndrumat în permanență cum să lucrăm pămîntul ca să obținem recolte sporite la hectar. Datorită acestui fapt, noi am obținut mereu producții mai mari de cît cele culese de țăranii muncitori cu gospodării individuale din comună. În anul 1953, de exemplu, am strîns, în medie, de pe un hectar 1650 kg. grîu — adică de aproape două ori mai mult de cît au cules țăranii muncitori cu gospodării individuale. Asemenea producții am cules și la porumb, orz și alte culturi.

Succesele obținute de noi în ce privește strîngerea unor recolte sporite, precum și dezvoltarea gospodăriei colective și repartizarea unor venituri însemnate colectiviștilor, au sporit încrederea țăranilor muncitori în gospodăria colectivă și i-au îndemnat să vină alături de noi. Sîntem acum în gospodărie 54 familii de țărani muncitori.

Tot cu sprijinul statului am ridicat în gospodărie numeroase construcții. Astfel am construit un grajd pentru animalele mari cu o capacitate de 40 capete, un saivan pentru 300 oi, precum și o maternitate pentru 20 scroafe.

Ca urmare a dezvoltării gospodăriei noastre, în anul trecut numeroși colectiviști au primit mari cantități de produse. Astfel colectivistul Gh. N. S Gheorghe a primit peste 5000 kg. de cereale. Bucatele pe care le-a primit de cînd muncește în gospodăria colectivă nu le-a avut el niciodată înainte în hambar.

Iată ce ne-a adus nouă ziua de 23 August — zi scumpă oricărui om al muncii din țara noastră — libertatea și o viață îndestulată. Iată de ce noi ne străduim să cinstim această importantă sărbătoare a poporului nostru cu noi succese în muncă. Noi vom depune toate eforturile pentru ca pînă la 23 August să terminăm treierișul și să depozităm recolta în hambare, să terminăm în întregime muncile agricole de vară.

DUMITRU CHIRICIU
președintele gospodăriei agricole colective „Victoria" din comuna Bratovoești, raionul Craiova

Două gospodării agricole de stat fruntașe

La gospodăria agricolă de stat din comuna Pojoreni, raionul Huși, bătălia pentru strîngerea recoltei la timp și fără pierderi s-a desfășurat cu multă intensitate. Ca dovadă stau realizările frumoase obținute în această bătălie de către combainierii Gheorghe Furtună și Anton Balica sau de către tractoriștii Constantin Iorga, Dumitru Mustață și alții.

Hărnicia muncitorilor de la gospodăria agricolă de stat din Pojoreni a fost răsplătită prin roadele muncii lor. În întîmpinarea celei de a X-a aniversări a eliberării patriei noastre, ei au obținut o însemnată izbîndă în bătălia recoltării — au terminat treierișul. Pînă în seara zilei de 11 august ei au terminat de strîns recolta de pe cele 532 hectare planificate și, tot odată, au executat și arături de vară pe o suprafață de 200 hectare. În aceeași zi și muncitorii gospodăriei agricole de stat din comuna Deleni au obținut o izbîndă asemănătoare. Au terminat și ei — tot atunci — de treierat recolta de pe cele 254 hectare cultivate. Printre cei care au adus o contribuție de seamă la obținerea acestui succes sînt brigadierii Ioan Bezedincă, Nicolae Bulău, șeful de secție Ion Cojocaru și alții.

Atît la gospodăria agricolă de stat din Pojoreni cît și la cea din Deleni, muncile agricole continuă. Desfășurînd tot mai larg întrecerea pornită, muncitorii se străduiesc ca în cinstea lui 23 August să obțină succese și mai frumoase în executarea la timp și în bune condițiuni a muncilor agricole, în îndeplinirea planului de producție.

Corespondent
J. LENȚER

AZI ÎN DECADA

SPECTACOLE:

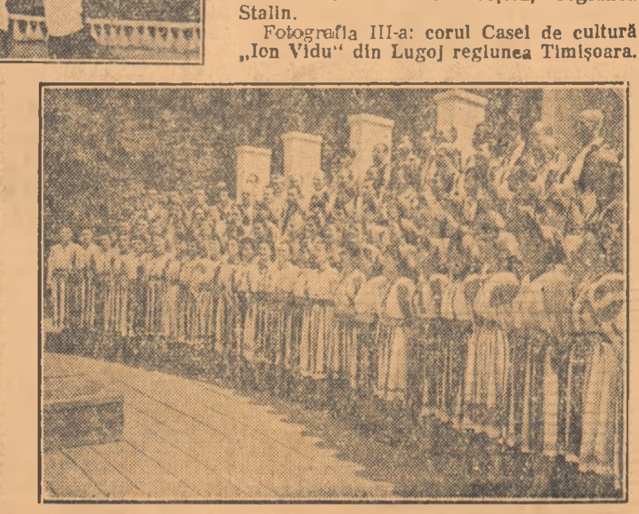
Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin": Concert de muzică ușoară romînească, dirijor: H. Mălineanu, ora 20; **Arenele libertății**: Ansamblu M.A.I. ora 20; **Parcul de cultură și sport 23 August**: Ansamblul S.P.C., ora 20; **Teatrul de vară 23 August**: ...și Ilie face sport, ora 10; **Grădina „Filimon Sîrbu"**: Simeon Albac, ora 20; **Teatrul de operă și balet al R.P.R.**: Dama de pică, ora 20; **Teatrul Național (sala Comedia)**: Îndrăgostiții, ora 20; **Dalles**: Concert de muzică de cameră (Filarmonica) ora 20; **Echipa artistică a C.C.A.**: Spectacol de estradă, ora 20; **Teatrul Țăndărică**: Umor pe sfori, ora 20.

FILME:

Patria: Furtună pe Nipru; **Grivița Roșie**: „Republica Populară Romînă" și „Marinică".

DECADA MANIFESTĂRILOR CULTURALE

Azi încep în Capitala patriei noastre finalele celui de al treilea concurs al echipelor artistice ale căminelor culturale. Din toate colțurile țării au sosit la marea întrecere artistică nenumărate echipe de jocuri, formații corale și instrumentale, soliști vocali, dansatori și instrumentiști. Prezentăm în fotografiile noastre echipe și soliști participanți la finală.

Fotografia I-a: țăranul muncitor Ilie Cazacu din comuna Fundul Moldovei, raionul Cîmpulung, regiunea Suceava, interpretînd la fluier cîntece populare.

Fotografia II-a: echipa de jocuri a căminului cultural din Viștea, regiunea Stalin.

Fotografia III-a: corul Casei de cultură „Ion Vidu" din Lugoj regiunea Timișoara.

Premiera piesei „Îndrăgostiții" de Maria Banuș

Un spectacol deosebit a avut loc în sala Comedia a teatrului Național „I. L. Caragiale", unde artiști ai primei noastre scene au prezentat în premieră, piesa romînească „Îndrăgostiții" de Maria Banuș, laureată a Premiului de Stat. Acțiunea piesei, care se desfășoară pe unul din marile șantiere de construcție ale țării noastre, redă aspecte ale luptei pe care oamenii muncii o duc împotriva elementelor dușmănoase construirii socialismului în patria noastră. Piesa „Îndrăgostiții" pune de asemenea problema dragostei, consolidată temeinic pe frontul muncii, în lupta pentru un țel comun.

Premiera piesei „Îndrăgostiții", de Maria Banuș, s-a bucurat de un frumos succes.

Concerte de muzică simfonică și de cameră

Pe scena Teatrului de vară din parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin" orchestra simfonică a Cinematografiei, cu concursul corului și soliștilor Ansamblului Sfatului Popular al Capitalei a executat un concert de muzică simfonică romînească, dirijat de Mircea Basarab. Au fost interpretate „Fragmente din picturi de Grigorescu" de I. Hartulary-Darclée, Simfonieta IV-a de Mihail Andricu, maestru emerit al artei din R.P.R. și „Cantata Bucureștiului" pentru soprană, bariton, cor mixt și orchestră, de Alfred Mendelsohn, maestru emerit al artei din R.P.R., laureat al Premiului de Stat; soliști Victoria Drăgănescu și Dan Iordăchescu; dirijorul corului St. Mureșanu.

Una din formațiile de muzică de cameră ale Direcției Generale Radio a prezentat în sala Dalles un program de muzică de cameră în care au fost interpretate lucrări ale compozitorilor noștri. În prima audiție a fost executat quintetul pentru coarde și pian de Alfred Mendelsohn, maestru emerit al artei din R.P.R., laureat al Premiului de Stat, la care și-a dat concursul pianista **Maria Fotino**.

Spectacolul Teatrului de marionete

În grădina teatrului Țăndărică a avut loc spectacolul de marionete „Humor pe sfori". Numere ca „Lordul John", dramatizare după poezia lui G. Coșbuc, „Critica de jos" de Nina Cassian, „Ansamblul popular" și altele, au fost mult apreciate de publicul spectator.

Intîlniri între scriitori și cititori

În cadrul Decadei manifestărilor culturale, marți au avut loc în Capitală întîlnirile scriitorilor cu cititorii lor.

La Uzinele „23 August", scriitorul V. Em. Galan a prezentat cititorilor, volumul „Bărăganul", ultima sa lucrare care a apărut cu prilejul Decadei.

Scriitorul Cicerone Theodorescu a vorbit cititorilor săi la parcul Prieteniei Romîno-Sovietice din Str. dr. Staicovici, despre „Ce am învățat traducînd poemul Vasili Tiorkin" de marele scriitor sovietic Al. Tvardovski".

(Agerpres)

Tot mai multe legume

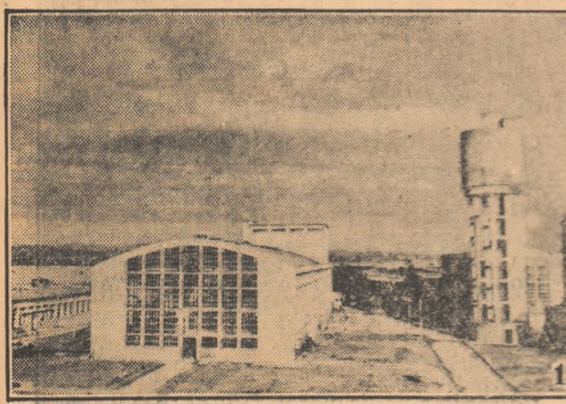
Din grădina de zarzavat a gospodăriei agricole colective „30 Decembrie" din comuna Tomnatec raionul Sînnicolaul Mare, se string în fiecare an vagoane întregi de legume care sînt trimise pe piața orașului Arad.

Anul acesta, colectiviștii din Tomnatec au executat la vreme toate lucrările de întreținere a culturilor de legume ceea ce le-a permis să realizeze o recoltă deosebit de mare. Pînă acum, ei au valorificat prin cooperativă și magazinele „Aprozar" din Arad peste 18.000 kg. de cartofi, 14.300 kg. de roșii, 10.500 kg. ardei, 4800 kg. de varză timpurie, 2300 kg. de fasole, 2400 kg. de castraveți, 1800 kg. de ceapă și mari cantități de țelină, pepeni, ridichi etc. In fiecare zi, de la gospodăria agricolă colectivă „30 Decembrie" pornesc spre Arad cite 2—3 vagoane de legume.

Producția de legume obținută în acest an de colectiviștii din Tomnatec, întrece cu mult realizările anilor trecuți. Analizînd realizările brigăzii legumicole, colectiviștii i-au acordat titlul de brigadă fruntașă în producție.

VIAȚĂ NOUĂ ÎN PATRIA NOASTRĂ

Industria noastră în plină dezvoltare

Cifre și fapte

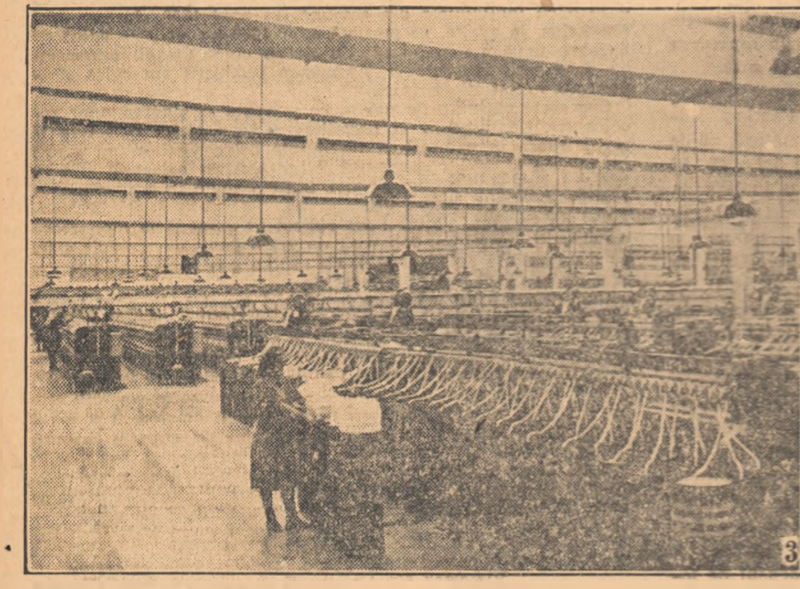
● De curînd fabrica de hîrtie fotosensibilă din cadrul Combinatului de industrie locală „Lázár Ödön" din orașul Tg. Mureș a început producția în serie a hîrtiei fotografice lucioase. Acest produs se fabrică pentru prima oară în țara noastră și e de bună calitate.

● Anul acesta s-a terminat în orașul Tecuci [illegible] fabrică de conserve din Moldova. Dotată cu utilaj modern sovietic, noua fabrică de conserve construită în anii puterii populare, pune la dispoziția consumatorilor noi și variate conserve.

● Mult s-a dezvoltat în anii puterii populare industria bunurilor alimentare. Astfel, producția de pîine a crescut în anul 1954, față de anul 1938 de două ori, de paste făinoase de 8 ori, de biscuiți de 17 ori, de conserve de legume de 11 ori, de zahăr de 2 ori, iar de produse zaharoase de 3 ori.

● Industria cărbunelui a cunoscut în anii puterii populare o dezvoltare de neconceput în timpul regimului burghezo-moșieresc. Astăzi o singură haveză electrică de tip sovietic MV 60 — una dintre tipurile de haveze cu care sînt înzestrate minele noastre — poate tăia din strat în numai 8 ore 250—300 tone de cărbuni. Astfel în 1953 producția de cărbune a fost de aproape 2 ori și jumătate mai mare față de cea obținută în 1945 și de aproape odată și jumătate mai mare față de cea din 1943, an în care a fost atins nivelul cel mai înalt al producției de cărbune în timpul regimului burghezo-moșieresc.

● Una dintre cele mai semnificative transformări care a avut loc în țara noastră este creșterea și dezvoltarea industriei grele. Încă din anul 1948 volumul producției industriei metalurgice a depășit nivelul anului 1938, anul celei mai mari producții dinainte de război. Datorită creșterii capacității de producție, prin reconstruirea și lărgirea centrelor metalurgice, producția anuală de oțel a atins în 1953 cantitatea de 750.000 tone, fiind de 4 ori mai mare ca în anul 1938.

Prin grija Partidului și Guvernului nostru, industria noastră chimică aproape inexistentă în trecut, a cunoscut o mare dezvoltare în anii puterii populare.

Fabrica de tananți „Argeșul" constituie o mărturie vie în această privință. (Fotografia nr. 1).

Una din realizările de seamă ale patriei noastre înfăptuită în anii puterii populare, pe drumul industrializării țării, e furnalul 6 de la Hunedoara (fotografia nr. 2).

Dotată cu utilaj modern întreprinderea „Țesătura"-Iași, produce necontenit țesături de bună calitate, iar în ultima vreme a scos pe piață noi sortimente de pînză. (În fotografia nr. 3, secția ringuri a întreprinderii).

Dezvoltarea învățămîntului în R. P. R.

I. Motronea
locțiitor al Ministrului Învățămîntului

După zece ani de muncă și luptă, poporul nostru muncitor întîmpină măreața sărbătoare a eliberării — 23 August — cu eforturi sporite pentru obținerea de noi succese în toate domeniile construcției socialiste. Cu prilejul acestei mari aniversări oamenii muncii din patria noastră trec în revistă cu legitimă mîndrie, glorioasele cuceriri revoluționare obținute în această perioadă de timp, sub înțeleapta conducere a partidului.

Printre cuceririle cele mai de preț ale poporului nostru muncitor, înfăptuite în această scurtă perioadă istorică, se numără și adîncile prefaceri înfăptuite în domeniul învățămîntului.

Situația actuală a învățămîntului din țara noastră se deosebește radical de fosta situație în Romînia burghezo-moșierească.

Astăzi, tineretul nostru dornic de învățătură nu-și mai pune problema dacă va putea sau nu să termine școala, dacă va putea sau nu plăti taxele, dacă va putea să-și cumpere cărți sau dacă va avea unde să locuiască și ce să mănînce. Teama tinerilor pentru ceea ce va aduce ziua de mîine a dispărut odată cu școala regimului burghezo-moșieresc.

Au rămas ca o tristă amintire maghernițele în care se țineau cursurile pe vremuri, școlile care își începeau anul cu geamurile sparte, fără lemne; metodele „pedagogice" ale profesorilor și învățătorilor care predau cu bățul în mînă; vremurile cînd huliganismul mergea mînă în mînă cu ignoranța, cînd misticismul și șovinismul erau infiltrate de către școală în sufletul tineretului.

Grea și lipsită de perspective era și situația corpului didactic. Învățătorii și profesorii cinstiți care năzuiau spre o școală nouă, pusă în slujba poporului, nu vor uita niciodată condițiile grele în care au trăit, continua suspectare din partea „autorităților" și teama de a fi îndepărtați din învățămînt, pentru orice încercare de a împărtăși — elevilor și studenților bogăția științei și culturii. Este semnificativ faptul că în timp ce țara avea nevoie de 75 de mii de învățători și profesori, existau doar 38.746 posturi bugetare.

Din fericire, tragedia învățămîntului burghezo-moșieresc rămîne consemnată doar ca o realitate tristă a unei vremi care a apus pentru totdeauna.

În decursul ultimilor zece ani, ignoranța și incultura, misticismul și șovinismul, au fost zvîrlite definitiv afară din școli. În cei 10 ani de la eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist tineretul a cunoscut epoca marilor construcții, epoca transformării patriei într-o țară înfloritoare, epoca luptei pentru un trai îmbelșugat al oamenilor muncii, epoca dezvoltării culturii naționale, a creării unui învățămînt nou.

Regimul de democrație populară, încă de la instaurarea sa, a dat o deosebită importanță culturalizării maselor, dezvoltării învățămîntului, creșterii unor cadre de specialiști cu o temeinică pregătire, capabile să ducă la îndeplinire sarcina construirii socialismului.

Din primele zile ale existenței sale statul nostru democrat-popular a întreprins o vastă acțiune pentru lichidarea neștiinței de carte. După cum se știe Romînia burghezo-moșierească deținea un trist record în ceea ce privește numărul analfabeților care se ridica la peste 4 milioane. Este un succes că dintre aceștia mai mult de 3 milioane au învățat acum să scrie și să citească.

Una din marile înfăptuiri ale regimului nostru a fost reforma învățămîntului inițiată de către partid în anul 1948. Acest eveniment „a marcat — așa cum arată tov. Gh. Gheorghiu Dej — hotarul dintre școala veche, burgheză și școala nouă a regimului de democrație populară". Reforma învățămîntului a creat largi posibilități tineretului pentru învățătură. Școlile existente și-au deschis primitor porțile pentru fiii oamenilor muncii. Învățămîntul primar de patru clase a fost transformat în învățămînt elementar obligator de 7 clase. Față de anul 1938 școlile elementare au crescut cu peste 2500 unități. Aceasta a făcut posibil traducerea în viață a lozincii „Nici un copil de vîrstă școlară în afara școlii".

Învățămîntul de toate gradele a căpătat o largă dezvoltare. Ținînd seama de necesitățile reale de cadre, în concordanță cu dezvoltarea economiei și culturii, reforma învățămîntului a pus bazele învățămîntului mediu tehnic. S-au înființat școli medii tehnice care pregătesc cadre de tehnicieni pentru industria extractivă, metalurgie, industria ușoară, pentru toate ramurile agriculturii, pentru comerț și cooperație, școli medii de artă — muzică. În aceste școli au fost cuprinși în anul 1952—1953 cu 629 la sută mai mulți elevi decît în anii 1938—1939, iar în învățămîntul de 10 ani cu 400 la sută.

O cucerire importantă în domeniul învățămîntului este, fără îndoială, crearea școlilor profesionale ale rezervelor de muncă.

Ce deosebire izbitoare este între viața elevilor din școlile rezervelor de muncă, cărora li s-au creat cele mai bune condiții de viață și învățătură, pentru a putea deveni muncitori cu o înaltă calificare, constructori activi ai socialismului, — și ucenicii din vremea regimului burghezo-moșieresc exploatați sîngeros de patroni, bătuți și flămînzi, învățînd meseria pe furate, nenumărați ani în șir.

Luptînd pentru rezolvarea leninist-stalinistă a problemei naționale, partidul și guvernul nostru au asigurat drepturi egale cu cele ale poporului romîn, minorităților naționale cărora regimul burghezo-moșieresc nu le dăduse nici măcar dreptul la învățătură în limba maternă. Astăzi există în țară școli elementare în 15 limbi ale minorităților naționale și numeroase școli medii.

De-a lungul celor 10 ani a luat o largă dezvoltare învățămîntul superior. Numeroase orașe care în trecut abia aveau școli medii sînt astăzi centre universitare. Cifrele arată deosebit de limpede creșterea învățămîntului superior. Astăzi avem nu 16 institute de învățămînt superior cu 41 facultăți cîte erau în anul 1938 ci 51 de institute cu 155 de facultăți și 282 secții. Au luat ființă noi institute care au menirea să pregătească cadre de specialiști necesare economiei noastre naționale și construcției culturale. Nu mai este o noutate acum că în țară există institute de mine, de petrol și gaze, de industrie alimentară, numeroase institute agronomice și multe altele. Înspre aceste institute în fiecare an își îndreaptă pașii tot mai mulți tineri. Noi, și create de regimul democrat-popular sînt Institutul de limbă și literatură rusă „Maxim Gorchi" și cele 16 facultăți cu limbă de predare maghiară din centrele Cluj și Tg. Mureș.

Numeroși oameni ai muncii — lipsiți în trecut de dreptul la învățătură — au posibilități acum să-și ridice calificarea lor profesională fără a ieși din producție. Pentru ei au fost create licee serale și fără frecvență, facultăți muncitorești de doi ani, cursuri serale și fără frecvență la principalele instituții de învățămînt superior.

Grija permanentă a partidului și guvernului pentru educarea și pregătirea tineretului țării este viu ilustrată și de condițiile tot mai bune de învățătură și trai ale elevilor și studenților. Iată numai cîteva cifre: studenților și elevilor merituoși le sînt acordate peste 232.700 burse. La dispoziția lor sînt peste 2550 internate și cantine. Pentru ei se scot aproape 1100 titluri de manuale cu un tiraj de aproximativ 38.000.000 exemplare dintre care 3.700.000 pentru școlile cu limba de predare a minorităților naționale.

Un învățămînt nou bazat pe concepția materialist-dialectică, despre lume, un învățămînt pus în slujba construirii socialismului, iată una din realizările de seamă ale regimului nostru democrat-popular.

Studierea de către tineri a marxism-leninismului și economiei politice le dă posibilitatea unei juste orientări în muncă, posibilitatea de a descoperi și combate manifestările reacționare, cosmopolitismul și obiectivismul, arma otrăvitoare a imperialismului. Deosebit de important a fost introducerea limbii ruse în învățămîntul mediu și superior. Însușirea limbii ruse ajută tinerilor să-și însușească nemijlocit tezaurul celei mai înaintate științe și culturi din lume.

Legarea teoriei cu practica, cheia succesului pregătirii unor adevărați specialiști prinde tot mai mult viață în școala nouă. În laboratoarele înzestrate cu aparate din cele mai moderne, la practică, în întreprinderi, pe ogoare și în școli, alături de inginerii, maiștrii cu experiență, de profesorii și învățătorii vîrstnici, studenții și elevii învață să mînuiască mașinile, se familiarizează cu munca grea dar nobilă a educatorilor, învățătorilor și profesorilor, își consolidează cunoștințele. Drumul spre cercetările științifice le este larg deschis. În cercurile științifice organizate în facultăți, scot la iveală în fiecare an lucrări valoroase care-și găsesc aplicarea în practică.

Conștient de sarcinile care stau în fața lui, tineretul studios, manifestă o atitudine nouă, tot mai justă față de învățătură. Educați de organizațiile U.T.M. din școli și facultăți elevii și studenții răspund partidului și guvernului pentru condițiile bune de învățătură, printr-o muncă susținută, conștiincioasă, sporind numărul fruntașilor la învățătură, întărind disciplina și manifestînd o atitudine de respect față de profesori.

Odată cu dezvoltarea școlii noastre noi s-au format și se formează cadre didactice cu o gîndire nouă, cu o înaltă cultură, corespunzătoare menirii lor de educatori ai tinerei generații.

Cadrele noastre didactice învață neobosit pentru împrospătarea cunoștințelor, pentru perfecționarea metodelor pedagogice. Pedagogia sovietică, exemplul conștiinciozității, a devotamentului pedagogilor sovietici pentru cauza poporului muncitor sînt urmate cu multă dragoste de către cadrele noastre didactice. Munca plină de abnegație a celor care pregătesc schimbul de mîine al constructorilor socialismului este prețuită de către întreg poporul, de către partid și guvernul nostru. Consiliul de Miniștri a elaborat hotărîri privitoare la îmbunătățirea condițiilor de muncă și de trai a cadrelor didactice. Salariile acestora au fost fixate corespunzător muncii depuse. Au fost acordate medalii și ordine precum și titluri de „Învățător emerit" și „Profesor emerit", unui număr mare de profesori și învățători care s-au distins. Toate acestea n-au făcut altceva decît să îndemne cadrele didactice la o muncă mai susținută pentru a consolida succesele repurtate pînă-n prezent de învățămîntul nostru public.

Cu cîtă legitimă mîndrie conduc cadrele didactice în fiecare an în producție sau facultăți promoții întregi de absolvenți. Ei sînt siguri că munca lor de ani de zile nu va fi compromisă, că acolo la locul la muncă tinerii îi vor reprezenta cu demnitate. Cîți din acești tineri absolvenți ai școlilor și facultăților, educați și crescuți de organizația de U.T.M. nu sînt astăzi mîndria întreprinderilor unde lucrează, a facultăților unde învață.

Acesta este răspunsul prin fapte pentru tot ceea ce a dat regimul de democrație populară tineretului.

Viața nouă a tineretului patriei noastre

Ludovic Fazekaș
secretar al C.C. al U.T.M.

An de an, cu prilejul măreței sărbători de 23 August, tineretul muncitor din patria noastră obișnuiește să-și facă bilanțul succeselor obținute în lupta dusă alături de întregul popor muncitor sub conducerea partidului pentru o viață nouă. Dar gîndurile despre viața noastră tot mai fericită, nu pot fi desprinse de cea ce am lăsat în urmă, de imaginea traiului întunecat care a fost lichidat pentru vecie în țara noastră.

Tînărul de astăzi s-a obișnuit să considere că dreptul de a învăța în școli și facultăți, dreptul de a munci într-o întreprindere și de a se îndrepta spre profesiunea spre care are înclinații, posibilitatea de a face sport etc., sînt lucruri firești și nici nu se gîndește că ar putea fi altfel. Și totuși, numai cu 10 ani în urmă, tinerii muncitori și țărani muncitori din țara noastră abia dacă îndrăzneau să viseze la astfel de drepturi. Să ne amintim...

Ceea ce caracteriza situația tineretului muncitor în trecut, era lipsa totală de drepturi politice, exploatarea sîngeroasă la care era supus de către stăpînii de atunci ai țării. Tinerilor le era interzisă participarea la vot, nu le era îngăduit să se organizeze pentru a-și apăra drepturile vitale și, cu atît mai puțin, să participe la conducerea treburilor statului.

Un singur „drept" le era rezervat tinerilor, acela de a fi transformați în carne de tun.

Tinerii care reușeau să găsească, după multă căutare, de lucru, primeau la muncă egală un salariu mult mai mic decît vîrstnicii. În Valea Prahovei, la întreprinderile societății „Romîno-Americană" tinerii aveau un salariu de trei ori mai mic decît al vîrstnicilor. Stăpînii fabricilor și uzinelor, au introdus contractele de ucenicie cu ajutorul cărora obțineau ca tinerii muncitori din industrie să se istovească ani de-a rîndul în schimbul unei salarizări de mizerie. Anii de ucenicie, erau ani de martiraj, în care tinerii aproape că nu primeau nici un fel de salariu și în care erau supuși celor mai sălbatice umilințe. Patronii obișnuiau adesea să concedieze pe tineri atunci cînd aceștia, uneori după aproape 6 ani de robie, trebuiau să capete calificarea care le-ar fi adus și un spor de salariu.

La fel de tristă era soarta tinerilor de la sate care de la vîrsta cea mai fragedă începeau să muncească ca argați pe la curțile moșierilor și chiaburilor.

Pentru menținerea tineretului muncitor de la orașe și sate într-o asemenea stare, regimul burghezo-moșieresc se străduia din răsputeri să-l țină departe de lumina cărții, a școlii. Aveau motive întemeiate politicienii reacționari din acele vremuri să considere că „boul învățat nu trage la jug" cum se exprimase I. C. Brătianu. Ei împiedicau educația tineretului muncitor prin aplicarea de taxe școlare mari, limitarea locurilor în școli, discriminările naționaliste etc. În 10 ani, în timpul regimului burghezo-moșieresc, n-au reușit să absolve învățămîntul secundar nici atîți elevi cîți absolvă în prezent într-un singur an.

Este bine cunoscut că în acele vremuri nici vorbă nu putea fi despre dreptul la odihnă al tinerilor, sau despre asigurarea condițiilor pentru desfășurarea sportului de mase.

În sufletul tineretului nostru clocotește ura față de clasele exploatatoare care atît amar de vreme i-a întunecat viața și i-a răpit bucuria tinereții. Această ură față de exploatatori dă forțe noi tineretului în lupta pentru o viață în care niciodată trecutul nu se va mai putea repeta.

★

Eliberarea patriei noastre de către Armata Sovietică a determinat ca în viața poporului nostru muncitor să se producă o cotitură radicală. Prin lupta eroică a celor ce muncesc conduși de către partid, puterea politică a trecut, pentru prima oară în istoria țării, în mîinile poporului muncitor, a fost înfăptuit statul democrat-popular, măreață cucerire care face posibilă construirea societății socialiste în patria noastră.

În condițiile democrației populare economia și cultura cunosc un avînt nemaiîntîlnit. Volumul producției industriale a depășit cu mult cea mai înaltă producție din vremea regimului trecut. În cursul anului trecut producția industrială a întrecut de aproape 3 ori producția anului 1938. Succese însemnate au fost obținute pe drumul transformării socialiste a agriculturii. Cele 2.045 gospodării agricole colective și 2344 întovărășiri pentru lucrarea în comun a pămîntului reprezintă un puternic centru de atracție pentru țărănimea muncitoare cu gospodării individuale.

Transformările politice și economice petrecute la noi în țară s-au imprimat adînc în viața tineretului nostru muncitor. Asemenea tuturor celor ce muncesc, tineretul se bucură azi de largi drepturi politice. Asuprirea naționalist-șovină exercitată de statul burghezo-moșieresc a luat sfîrșit. Fie că sînt romîni, maghiari, germani, evrei, sîrbi etc., tinerii din patria noastră au aceleași drepturi, aceleași posibilități de dezvoltare. Noi, tinerii, avem astăzi posibilitatea de a participa la alegerea deputaților în Marea Adunare Națională și în Sfaturile Populare și de a fi aleși în aceste organe de conducere ale treburilor de stat și obștești. Pe baza dreptului acordat de Constituția R.P.R. tinerii cei mai înaintați s-au organizat în Uniunea Tineretului Muncitor, organizație unică revoluționară a tineretului muncitor, ajutorul și rezerva Partidului Muncitoresc Romîn. U.T.M. numără în prezent peste 1.300.000 de membri.

Una din cele mai mari cuceriri obținute de poporul muncitor sub conducerea partidului este dreptul la muncă, consfințit și garantat de Constituția țării. Cuvîntul șomaj, care pentru atîția tineri din țările capitaliste este o obsesie, nouă tineretului din R.P.R. nu ne mai este cunoscut. Au apus pentru totdeauna vremurile în care tinerii, uneori chiar copiii, erau nevoiți să muncească la capitaliști cîte 10-14 ore pe zi pentru un salariu de mizerie.

Tinerii care intră acum în cîmpul muncii nu mai cunosc calvarul anilor de ucenicie care aduceau atîtea suferințe tinerilor în trecut. Partidul și guvernul au creat pentru tinerii care vor să capete o calificare profesională numeroase școli profesionale, școli medii tehnice, institute etc., unde predau profesori și maiștri cu o înaltă calificare. Mereu se construiesc noi cămine pentru a se asigura tinerilor care vor să-și însușească o meserie, cele mai bune condițiuni de studiu și de trai. Numai în anul 1953 au absolvit școlile profesionale un număr de 49.500 tineri devenind muncitori calificați.

Aplicarea principiului socialist al retribuției după muncă, dă posibilitatea tinerilor să aibă un salariu potrivit calificării lor și muncii ce o depun. Tînărul miner Gheorghe Paraschiv, de pildă, a absolvit școala de calificare de la Lupeni, și astăzi are un cîștig lunar care îi asigură o viață bună. El locuiește împreună cu soția sa într-un nou apartament pe care și l-a mobilat după gustul său. Asemenea acestui tînăr miner, sînt numeroși tineri în patria noastră a căror viață devine pe zi ce trece tot mai îmbelșugată.

Cît de mîndri sîntem noi că a dispărut pentru totdeauna înjosirea la care erau supuse în trecut tinerele fete! Ele sînt astăzi tovarășele noastre egale la muncă și în drepturi. Și cîte exemple minunate nu ne dau fetele care în toate domeniile de activitate dovedesc mari însușiri și capacitate, obținînd frumoase rezultate!

În fiecare an zeci și zeci de mii de tineri muncitori din uzine, studenți și elevi își petrec concediul de odihnă în diferite regiuni pitorești ale țării unde își refac forțele. Plini de voie bună, tot mai mulți băieți și fete străbat astăzi plaiurile și munții țării, învățînd să cunoască frumusețile patriei de care în trecut nu aveau cunoștință. Din cei 375.000 de oameni ai muncii care se vor odihni în acest an în diferite localități balneare și climaterice, 125.000 vor fi copii ai oamenilor muncii.

O mare realizare a regimului democrat-popular este crearea armatei populare, scut al istoricelor cuceriri ale poporului muncitor. Spre deosebire de trecut cînd satisfacerea stagiului militar reprezenta pentru tinerii muncitori un chin, datorită umilințelor și suferințelor ce le indurau, astăzi, pentru fiecare tînăr nu există cinste mai mare decît aceea de a contribui la întărirea armatei populare, de a-și însuși cît mai bine măiestria militară pentru a putea răspunde cum se cuvine acelora care ar îndrăzni să calce inviolabilitatea granițelor patriei noastre.

Condițiile create de regimul democrat-popular pentru o muncă liberă și creatoare, au determinat ca și în rîndurile tineretului să se dezvolte o nouă atitudine față de muncă. Avem azi numeroși tineri inovatori și raționalizatori, fruntași ai întrecerii socialiste, luptători pentru obținerea unor recolte bogate.

În actuala perioadă întreaga energie a tineretului nostru muncitor este îndreptată în spre îndeplinirea măsurilor economice elaborate de plenara lărgită din 19-20 august a C.C. al P.M.R. Prin realizările obținute în cinstea celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre tineretul muncitor și-a dovedit capacitatea de a contribui cu tot mai mult succes la lupta pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului muncitor.

★

În trecut Romînia era cunoscută peste hotare ca „țara cu cei 4.000.000 de analfabeți". Aceasta arată cît de grea a fost moștenirea primită de regimul democrat-popular în domeniul învățămîntului, al culturii. Dar, odată descătușate forțele sale creatoare, poporul muncitor a înfăptuit, sub conducerea partidului, o adevărată revoluție și în domeniul dezvoltării culturale. Astăzi toate bunurile culturii aparțin poporului și slujesc satisfacerii nevoilor sale spirituale. Mari succese s-au obținut în lupta pentru stîrpirea definitivă a analfabetismului.

De o însemnătate deosebită este faptul că s-a schimbat radical conținutul învățămîntului. La baza întregului învățămînt stă astăzi concepția cea mai înaintată, marxism-leninismul, care ajută tineretului să dea o interpretare științifică tuturor fenomenelor vieții. Conținutul noului învățămînt este un puternic mijloc de a feri tineretul de influența ideologiei burgheze, de misticism, și naționalism, care stăteau la baza vechiului învățămînt.

Fiii oamenilor muncii de la orașe și sate au astăzi posibilitatea să urmeze școlile de toate gradele și categoriile. Numărul școlilor și facultăților ce le stau la dispoziție a crescut cu mult.

În 1953, în școli de diferite grade au fost cuprinși peste 2.000.000 de tineri, iar numărul studenților a crescut de la 24.598, cît era în 1938, la 83.310 în 1953.

An de an noi cadre de specialiști părăsesc școlile pentru a-și aduce contribuția la dezvoltarea economiei naționale.

De deplină libertate și egalitate se bucură în țara noastră minoritățile naționale care în anii democrației populare își dezvoltă cu succes o cultură națională în formă și socialistă în conținut. Regimul democrat-popular, transpunînd în viață egalitatea în drepturi a tuturor celor ce muncesc indiferent de naționalitate, a creat cele mai bune condiții ca tinerii ce aparțin minorităților naționale să poată studia în școli și facultăți de predare în limba lor maternă.

Cunoscînd viața și condițiile de studiu ale studenților și elevilor de azi, nu se poate să nu ne gîndim cu ură la trecut, cînd tineretul era ținut departe de comorile culturii.

Odată cu însușirea științei și culturii înaintate, tineretul nostru își oțelește și trupul. Sportul de masă a luat o mare dezvoltare în anii regimului democrat-popular. Au fost înființate mii de colective sportive la orașe și sate, dotate cu echipament sportiv și specialiști care să îndrume pe tineri în perfecționarea sportivă; au fost construite stadioane moderne în mai toate orașele țării, iar în București a fost ridicat stadionul „23 August", mîndrie a poporului nostru. Competițiile și întrecerile sportive antrenează astăzi sute și sute de mii de tineri muncitori — sportul a încetat să fie în țara noastră un mijloc de desfătare pentru cei avuți, devenind un puternic mijloc de oțelire a oamenilor muncii.

Cu ajutorul cărții, al cîntecului, al sportului, tineretul muncitor din patria noastră devine pe zi ce trece un tineret tot mai cult și capabil să aducă o contribuție **de preț la făurirea societății socialiste.**

Transformările petrecute în viața tineretului în cei 10 ani care au trecut de la 23 August 1944, își arată astăzi cu prisosință roadele. În anii democrației populare a crescut și s-a oțelit un tineret nou ale cărui trăsături morale se deosebesc radical de ale tinerilor din trecut. Tinerii de azi, în frunte cu utemiștii au moștenit și duc mai departe tradițiile de luptă ale uteciștilor; ei își însușesc minunatele trăsături morale ale uteciștilor care, educați de partid, au muncit și luptat cu eroism în anii grei ai ilegalității pentru eliberarea poporului muncitor de sub jugul exploatării.

Pe zi ce trece se conturează tot mai precis chipul tînărului nou din patria noastră. Fruntea lui nu e întunecată de grija viitorului, ci e luminată de încrederea în viitor în care vede fericirea. În suflet îi arde vie flacăra dragostei pentru partid care i-a deschis un drum nou în viață, a recunoștinței față de Uniunea Sovietică eliberatoarea țării noastre, a încrederii în minunatul nostru popor muncitor care plin de forțe creatoare, descătușate pentru vecie, este ziditorul unei lumi fericite.

Educat de către partid, tînărul nou din patria noastră a căpătat o conștiință înaintată, demnă de un constructor al socialismului. El este pătruns de un fierbinte patriotism și luptă cu toată energia sa împotriva naționalismului burghez și cosmopolitismului, arme otrăvite ale imperialiștilor. Uniunea Tineretului Muncitor, educă întregul tineret în spiritul ideilor comunismului.

Tot mai mult apar la tineretul nostru trăsături înaintate ca disciplina în muncă, respectul pentru cei vîrstnici, grija față de bunul obștesc, atitudinea critică față de tot ceea ce este vechi, putred și constituie o piedică mersului nostru înainte.

Apariția unor astfel de tineri în patria noastră — și numărul lor este în continuă creștere — este de nedespărțit de regimul de democrație-populară, marea cucerire a poporului muncitor.

Recunoștința față de tot ceea ce a primit de la regimul de democrație populară este îndemn tineretului nostru de a-și strînge și mai mult rîndurile în jurul partidului iubit, de a pune întreaga sa energie și capacitate pentru înfăptuirea măreţelor sarcini de creștere a nivelului de trai material și cultural al poporului muncitor.

Urmînd pilda gloriosului tineret sovietic și învățînd din experiența lui, tineretul patriei noastre **este un reazim de nădejde al poporului muncitor în opera de construire a socialismului.**

Teatrul în țara noastră – eri și azi!

Ani de luptă din trecutul teatrului nostru

Ion Finteșteanu

Artist emerit al R.P.R. Laureat al Premiului de Stat

Trebuie să mărturisesc public marea mea pasiune care mă leagă de trecut și care m-a ajutat să răzbesc prin toate greutățile întîmpinate într-o carieră de teatru frămîntată: Teatrul Național — de care mă leagă o treime de vreme din centenarul lui sărbătorit nu de mult.

Noi, actorii vechi ai acestui teatru cu tradiție centenară, sîntem obișnuiți să avem o lacrimă-n glas de cîte ori vorbim despre el, pentru că el reprezintă casa gîndurilor noastre, templul bucuriilor și durerilor noastre. Tradițiile de artă și cultură romînească pe care le-am moștenit de la înaintemergătorii noștri, ducîndu-le cu noi pînă-n pragul gloriosului deceniu — ne-au fost stimulentul permanent care ne-a ajutat să călcăm — cu dispreț — peste tot ce s-a strecurat ieftin sau vulgar în arta noastră teatrală. Ce contau — și n-au contat nimic! — pigmeii aceștia în fața măreței sarcini care ne-a unit într-un bloc de granit, izbutind astfel să trecem mai departe, generației de actori de azi, tradițiile teatrului centenar? Ce conta — și n-a contat nimic! — că la picioarele acestui bloc de granit, adevărat cult al unei tradiții — cîteva cotoțene sulemenite sau cîțiva greeri cu relații își impuneau piese în repertoriu? Existența lor pasageră de efemeride ale teatrului a durat o minută în marele veac al Naționalului, care se sbătea greu sub furtunile de criză morală a societății burgheze.

A fost însă o vreme cînd Teatrul Național a trecut printr-un impas greu, cînd un complex de fenomene dizolvante — reflex al moravurilor teatrului burghez — a luat cu asalt cetățuia marilor tradiții; atunci cînd a pătruns **negustorul** în teatru, venal și rapace, negustorul care a făcut din artă o afacere, iar din teatru o tarabă. Societatea burgheză își atingea astfel maximum de decrepitudine. Repertoriul a fost atacat în ce avea el mai bun: lucrările clasice, care constituie tezaurul cultural al umanității și piesele originale, care constituie zestrea culturală națională.

Așa a apărut pe scenă repertoriul fals, bulevardier, neprincipial, clinic și amoral. Conținutul de idei al dramaturgiei a fost dizolvat, literatura dramatică pierzîndu-și adîncimea, puterea de a educa pentru a se reduce la formula geometrică a triunghiului: soțul, soția și amantul. Piesele originale au fost înlăturate, socotindu-se autorul romîn incapabil să scrie teatru și importîndu-se piese ușoare și decoltate din apus; ori se utiliza metoda „împrumutului" — nu mare lucru: intriga și replicile — din literatura bulevardieră franceză, germană sau de prin alte țări.

Înșelat astfel, publicul a fost îndepărtat de la teatrul de calitate. Lupta dintre teatre, în vremea aceea, pentru a momi spectatorii, s-a manifestat deșănțat printr-o publicitate lipsită de cuviință în presa așa zisă de specialitate, contra chitanță la casă, de-a lungul gardurilor și calcanurilor blocurilor prin afișe hectometrice; cît ne era de drag afișul nostru — al Naționalului — sărac ca o cenușăreasă, — dar plin de demnitate, în risipa de hîrtie și disonanță de culori a suratelor lui comerciale! Toate acestea au înșelat spectatorul, atrăgîndu-l la spectacole cu un nivel așa de scăzut, încît a silit actori valoroși să se despoaie pînă la indispensabili și a obligat actrițele să-și transmită pe scenă, emoția artistică, cu genunchii descoperiți.

N-a fost deajuns că negustorul de teatru — incult și vulgar, plin de idei... comerciale, de vreme ce era lipsit de cele artistice — a inventat **vedeta**, ceea ce a constituit un venit sigur antecalculat, întrucît „vedeta" își **cumpăra** rolul, ajungîndu-se astfel, la un moment dat, la cursa tragi-comică dintre „doamnele bine" din protipendada burgheză care-și cumpărau rolurile în anumite teatre, ca locurile la cimitir.

In această nefastă conjunctură, Teatrul Național a trecut prin cel mai greu impas căci, față de concurența neloială, pe care i-o făceau negustorii de teatru, întreprinderile de criză morală, artistică și materială cînd actorii primei noastre scene erau niște umili slujitori stipendiați, în timp ce actorii de la unele teatre particulare cîștigau însecit, s-a produs un cutremur moral și Teatrul Național a început să-și piardă cadrele. Era grea existența actorului primei noastre scene. Dar era nobilă sarcina pe care o avea de a păstra totuși — în pofida ochelarilor de cal cu care conduceau teatrul organele de stat burgheze și în ciuda concurenței de repertoriu de la teatrele comerciale — marea tradiție fermă, vie, modest îmbrăcată dar demnă și rezistentă.

În ceasul greu al corăbiei amenințată să naufragieze, oricine se poate salva în afară de marinarii care luptă cu furia naturii în credința nestrămutată că forța morală e mai puternică decît forțele oarbe ale firii. Credința aceasta, forța aceasta morală marinărească au avut-o o seamă de artiști care ctitoreau în slujba marilor tradiții ale Naționalului.

Deși neîncetat solicitați de teatrele particulare, deși unele din acestea, înălțate pe un nucleu de actori cu veche tradiție artistică și animate de un crez artistic, teatre unde actorii de strajă ai Naționalului ar fi putut juca roluri pe care administrația obtuză ori necalificată a primei noastre scene nu le puteau asigura, deși venitul acestora era modest în raport cu venitul unor actorași de la teatrele particulare — oameni ai Naționalului ca: Sonia Cluceru, Costache Antoniu, Aura Buzescu, G. Ciprian, Ion Șahighian, V. Valentineanu, Al. Critico, Agepsina Macri Eftimiu, Maria Botta, Niki Atanasiu, Al. Ghibericon, Emil Botta, Victoria Mierlescu, Marietta Anca, Fifi Mihailovici, Nicu Dimitriu, N. Brancomir și alții au rezistat tentațiilor și au păstrat cu greu, dar fericiți, făclia marilor tradiții ale primei noastre scene, rămînînd de strajă acolo unde slujeau de mai bine de un sfert de veac.

Atitudinea dîrză a acestor făclieri a fost 10 ani mai tîrziu, în gloriosul deceniu pe care-l sărbătorim acum încununată de prestigiul social pe care l-a cucerit azi actorul, de cinstirea deosebită de care se bucură acum slujitorul de artă, sprijinit de regimul democrat-popular și iubit de oamenii muncii, de rolul măreț, cultural și educativ, pe care teatrul l-a cucerit în viața poporului.

Un vis împlinit

Stamate Popescu

actor la Teatrul Național „I. L. Caragiale"

N-aș putea spune ce m-a îndemnat, pe la 7-8 ani, să-mi string prietenii — copiii vecinilor — să adun de prin casele părinților rogojini și pături, pentru „decor și cortină" și să mă joc „de-a teatrul". Era firește o dragoste naivă pentru ceva ce nu înțelegeam încă bine, dar, din anii aceia grei de foamete și lipsuri, ea îmi rămîne desigur cea mai luminoasă amintire.

N-am avut însă prea multă vreme să mă bucur de acest joc. Creșteam și creșteau și nevoile familiei mele. Trebuia deci să-mi cîștig singur pîinea și de aceea la 14 ani am intrat într-un atelier să învăț meserie. Gîndul de a juca teatru era zi de zi înăbușit de viața grea pe care o duceam. Am purtat în suflet visul de a deveni actor.

La 23 August 1944, eram unul din muncitorii fabricii I.A.R.-Brașov. Și ceea ce m-a uimit îndeosebi atunci a fost faptul că încă din primele luni, după eliberare, cînd războiul încă nu luase sfîrșit, sindicatul a înjghebat un cor, o echipă de dansuri și una de teatru. Din echipa de teatru făceam și eu parte. Muncitorii începuseră construirea unei vieți noi, din care nu lipsea însă și grija de a ridica din mijlocul lor oameni, pentru care, pînă atunci arta fusese un vis inaccesibil.

Mi-amintesc cu emoție de momentul în care am recitat pentru prima oară în fața tovarășilor mei de muncă o poezie în al cărei final se vorbea despre executarea de către zbirii siguranței a unui comunist în ilegalitate. Dîndu-i-se cuvîntul pentru a-și spune ultima dorință, acesta a strigat: „Trăiască Partidul Comunist!" Oare să fi pus eu în acest ultim strigăt tot sufletul și talentul meu? Nu știu! Dar în ochii aceia mulți îndreptați spre mine, ai muncitorilor din sală, am citit emoția acestei clipe, deopotrivă dragostea pentru un astfel de om care în fața morții rostește cuvintele iubite și ura nețărmurită față de odiosul regim de exploatare, de asuprire, de care au suferit pînă atunci mulți din cei prezenți în acea sală

In viața mea se produsese o cotitură importantă. Mi se dăduse posibilitatea nu numai să iubesc cu pasiune, dar să și pornesc la realizarea celui mai mare vis al meu: teatrul. Mișcarea de amatori din care făceam și eu parte m-a sprijinit foarte mult, mi-a călăuzit primii pași pe drumul artei, mi-a arătat pentru cine voi deveni artist și cît de mult iubește poporul arta.

Cînd am auzit de concursul inițiat de Ansamblul artistic al sindicatelor pentru lărgirea cadrelor sale, îndemnat de mulți din tovarășii mei de muncă și de „teatru", m-am hotărît, totuși, deși aveam prea puțină încredere în propriile-mi forțe să particip și eu. Neștearsă îmi va rămîne însă în amintire ziua în care neuitatul regizor Ion Aurel Maican, comunicîndu-mi că am trecut examenul, mi-a vorbit cu multă căldură despre teatru, despre calea grea, dar neasemuit de frumoasă, pe care trebuie s-o străbat pînă a deveni actor. Mai tîrziu cu o lună, am fost chemat la școala de 6 luni, care se organiza pe lîngă ansamblu pentru pregătirea noastră pentru alcătuirea formației de teatru. Repetam și învățam cu regizorul I.A. Maican și cu Al. Finți, pentru prima dată făceam lectura organizată a clasicilor universali), vizionam spectacolele teatrelor din Capitală și pe marii noștri actori pe care pînă atunci îi cunoscusem numai din auzite. Intrarea mea în ansamblul sindicatelor și apoi cele cîteva roluri pe care le-am avut în spectacolul „Cîntec de viață nouă" au constituit primul meu contact cu un public mai numeros în fața căruia m-am străduit să valorific tot ceea ce învățasem pînă atunci. Cunoșteam însă prea puțin ca să mă pot socoti actor. Și iată că odată cu reforma învățămîntului s-au deschis larg porțile pentru toți tinerii doritori să învețe. Ca și atunci în uzină, colectivul a fost acela care m-a încurajat; tovarășii mei de muncă, profesorii mei, m-au îndemnat să mă înscriu la Institutul de teatru „I. L. Caragiale".

In tot timpul celor 4 ani de studiu m-am străduit să răsplătesc încrederea ce mi s-a acordat, să nu-i fac de rușine pe acela din mijlocul cărora am plecat, (de cîte ori nu mi s-a părut că mi-am supraapreciat forțele), dar cînd în 1951 am primit titlul de bursier republican, mi-am dat seama că munca mea susținută, efortul depus de mine au dat totuși roade. Căutam continuu, zi de zi, să-mi însușesc cît mai multe cunoștințe generale, măiestria actoricească pe care ne-o împărtășeau maeștrii scenei noastre. Cînd vedeam bunăoară cît suflet pun în munca lor de catedră tov. Aura Buzescu, regizorul Al. Finți și ceilalți profesori ai noștri, artiști emeriți sau laureați ai Premiului de Stat, nu puteam să fiu mai prejos, să nu iubesc și eu această artă căreia m-am dedicat, să nu lupt pentru a-mi însuși cît mai mult măiestria artistică.

Ajungînd pe prima noastră scenă, intrînd în colectivul Teatrului Național, am interpretat de atunci multe roluri care mi-au rămas deopotrivă nespus de dragi. Dar cel mai frumos, cel mai iubit rol pe care l-am interpretat a fost Vladimir Ilici Lenin în „Familia" de Popov. La început mi-a fost teamă să-l primesc. Mare era răspunderea care îmi revenea într-un asemenea rol. Am citit odată o poezie sovietică despre un actor care trebuia să interpreteze rolul lui Lenin și mi-a rămas întipărit în minte. Și spunea acolo:

„Mi-e teamă nu cumva printr-o mișcare,
Măruntă, proprie mie într-un fel
Să nu știrbesc respectu-atît de mare
Ce oamenii îl au în față de el".

Cît de bine înțelegeam starea aceasta sufletească acum, cînd trebuia să-l interpretez pe Lenin, adolescent și apoi în primii ani de luptă revoluționară. Luni întregi, am studiat, m-am documentat, am citit cartea lui Maxim Ștrauk, actorul sovietic care l-a interpretat pe Lenin în teatru și film, am citit din operele lui Lenin, cuvintele lui Stalin despre Vladimir Ilici, amintirile lui Gorki și poemul lui Maiakovski, memoriile Krupskaiei și ale Anei Ulianova Elizarova, sora lui Lenin. De zeci, de sute de ori acasă, seara, am privit fotografiile și portretele lui Lenin. Oare cum să-l redau mai bine, mai adevărat?

Mă gîndesc mereu la acest mare rol care mi-a fost încredințat, pe care încă îl mai lucrez, și mă poartă gîndul la marea misiune pe care o am.

În faptul că visul meu a prins viață eu văd o înaltă semnificație a eforturilor și muncii creatoare a unui popor liber, în construirea vieții noi. Și găsesc că nu-mi pot arăta recunoștință mai mare, decît întruchipînd măiestrit, pe scenă, eroii înaintați ai zilelor noastre de azi — oglindă nemijlocită a celor care au luptat și luptă pentru fericirea vieții noastre.

Generația noastră

Margareta Butuc

actriță la Teatrul Armatei

In anii stăpînirii burghezo-moșierești dorințele tinerilor talentați rămîneau visuri deșarte. După ce terminau conservatorul cei mai mulți făceau ani la rînd simplă figurație în teatru. Cîte dezamăgiri, umilințe și ani de așteptare! Cît avînt tineresc irosit!

Acum, cînd eu am sfîrșit Institutul de teatru, jucasem două roluri principale. Unul la producția conservatorului cu piesa „Platon Crecet" de Corneiciuc și altul pe scena Teatrului Armatei: Nadejda Ivanovna Romaniuc, învățătoare din „Crîngul de călini" de același dramaturg. În același timp interpretasem și rolul mai mic al Svetlanei, una din prietenele Zoiei, în poemul dramatic al Margaritei Aligher.

Cîtă distanță de la anii de obscură și îndelungată figurație pînă la posibilitățile actuale ale generației noastre de a se afirma și dezvolta în teatru. Odată cu mine au pășit pe scenă în anii aceștia mulți tineri artiști înaintea cărora sînt deschise larg porțile creației. Numai în teatrul nostru Liliana Tomescu a jucat în „Crîngul de călini", în „Zoia", în „Ruptura" etc. Val Săndulescu la rîndul lui a avut o serie de frumoase creații iar recent — ca regizor debutant — a terminat punerea în scenă a comediei „Mașenca". Chipul Zoiei a prins viață pe scenă în interpretarea alternativă a două tinere actrițe: Magdalena Buznea și Ileana Predescu, care au reușit să redea profund, fiecare prin mijloacele ei proprii, eroica figură a Zoiei.

Și exemplele s-ar putea înmulți. Spectacolele de tineret ca „Tinerețea părinților", „Viață nouă", „Flăcăul din orașul nostru", „Fete frumoase", „Mașenca" și atîtea altele jucate în ultimul timp pe scenele din București și din țară, primele noastre filme artistice, activitatea în brigăzile de agitație artistică care se deplasează în mijlocul oamenilor muncii, — iată tot atîtea prilejuri pentru tinerii artiști de a-și valorifica aptitudinile, de a învăța mereu, în focul creației, tainele artei scenice.

Cred că nici o generație de actori din trecut nu s-a bucurat de asemenea condiții, nu a căpătat într-un răstimp de 10 ani atîtea roluri înălțătoare, nu a fost înconjurată de atîta grijă și dragoste ca generația tînără crescută în gloriosul deceniu pe care-l sărbătorim acum.

La moartea lui A. Toma

Poet, combatant, cetățean

Acad. Camil Petrescu

Moartea poetului A. Toma m-a surprins cu totul. Îl văzusem ultima oară la Academie, la o ședință a secției a VI-a, participînd combativ la discuții, căci a fost un poet luptător.

O viață întreagă, versul său încărcat de înțelesuri revoluționare, a fost urmărit cu nesfîrșită dragoste de către clasa muncitoare. A. Toma știa acest lucru și era fericit de această consonanță dintre el și lumea celor ce muncesc. Îi plăcea să caute frumusețea cuvîntului, dar pentru el această frumusețe avea sens numai cînd devenea o armă în lupta pentru cuceririle sociale.

Pe această linie a literaturii militante era extrem de exigent și în discuțiile care urmau comunicărilor la Academie, bine pregătit, el cerceta cu luare aminte sensurile politice. Modul apolitic și obiectivismul erau deficiențe pe care el le semnala cu îndîrjire.

L-am văzut urmărind cu atenție lungi plenare fără ca să dea semne de oboseală, cu toată vîrsta lui înaintată; luînd la sfîrșit cuvîntul, formula intransigent părerile lui de militant. Va fi greu de înlocuit la secția a VI-a a Academiei.

Un mare iubitor al oamenilor

Zaharia Stancu

Au trecut treizeci și ceva de ani de atunci. Mă aflam într-un îndepărtat oraș de provincie. Lucram, învățam carte, scriam versuri și citeam cu nesaț cărți, reviste, ziare. Urmăream cu deosebit interes o foaie săptămînală din București. Se chema „Orizontul". Publica de toate: articole despre știință, despre artă, note de călătorii. Publica și literatură! Era limpede pentru mine că revista era redactată de un om care știa multe și care avea dragoste de oameni, de un om care se străduia, în acea redacție, să ridice și să lumineze oamenii — și în primul rînd oamenii tineri. Cine era acel redactor? Nu știam. Intr-o zi am dat în „Orizontul" peste o poezie care mi-a plăcut mult și ale cărei prime strofe mi s-au întipărit pentru mult timp în memorie. Poezia, care se cheamă „Cîntecul luntrașului" îmi este tot atît de dragă și azi, pentru gîndul înalt și pur care o străbate, pentru versul ei clar și lapidar, pentru puternicul ei avînt.

N-are vîntrele,
N-are catarg —
Luntrea mea pleacă,
La larg, la larg.
Marea-i afundă,
Calea e grea;
Ce-ți pasă luntre?
Fii rîndunea!
Cerul pe frunte,
Visul în piept,
Steaua e-n mine —
Drumul e drept.
. . . .

Peste puțin timp, stabilindu-mă în Capitală, am vizitat redacția revistei „Orizontul", unde într-o cămăruță, la o modestă masă de scris, l-am găsit pe omul iubitor de oameni și doritor să ajute la ridicarea și luminarea tinerilor. Avea părul aproape alb, fața blîndă și ochii largi și senini. Era poetul A. Toma, care scrisese minunatul „Cîntec al luntrașului" — era acela care-mi spusese:

Gîndu-mi deschide
Poartă prin ceți:
Nu pleacă nimeni
Spre frumuseți?
Mai chem odată
Spre țărm, spre văi:
Cine e omul
Lumilor noi?

Mulți oameni care acum treizeci și ceva de ani erau, ca și mine, tineri au citit versurile înaripate, atît de limpezi și atît de măiestrite, pe care A. Toma le publica în „Orizontul", sau în alte reviste ale acelor tulburi și grele timpuri. Poetul ne-a urcat atunci în luntrea lui de vis, ne-a purtat, pe mulți dintre noi, pe drumul lui cel drept, spre frumusețile pe care abia mai tîrziu aveam să le cunoaștem, ale luptelor și ale marilor victorii.

Poet, A. Toma a deschis prin ceața și întunericul formalismului și al decadentismului, noi și luminoase pîrtii poeziei romînești luptătoare revoluționare.

Om de aleasă cultură, A. Toma s-a străduit de-a lungul rodnicei lui vieți să răspîndească știința, artele și literatura în masele cele mai largi ale poporului nostru — și aceasta nu numai în anii de după eliberare, cînd a condus cea mai importantă editură a noastră, ci și în ani în care Partidul se afla în neagră ilegalitate și cînd faptul de a răspîndi literatura aleasă, progresistă, în straturile de jos ale poporului, nu era nici ușor și nici lipsit de primejdie.

Măreața zi de 23 August a anului 1944, l-a găsit pe A. Toma în preajma vîrstei de 70 de ani. Este uimitor cît de mult a scris A. Toma în decursul acestui glorios deceniu. Poezia lui a crescut și a înflorit. De sub condeiul lui viguros au ieșit măiestrite traduceri din poezia universală și din poezia sovietică și gingașe și pline de miez — și deopotrivă de farmec — poeme, pentru cei mai tineri cititori, pentru pionieri, florile mîndre ale patriei noastre.

Prin neobosita lui activitate pe tărîm literar și cultural, A. Toma ne-a lăsat o amintire care nu se va șterge și o operă poetică de care dintele timpului nu se va putea atinge. De opera celui care a căutat cu atîta putere, cu atîta pasiune viața, niciodată moartea nu va avea cutezanța să se apropie.

Ieri am văzut pentru ultima oară chipul pămîntesc a lui A. Toma. Oameni ai muncii, academicieni, scriitori și artiști, l-au însoțit pe ultimul drum. Mi-am amintit de chipul lui mai tînăr, pe care l-am văzut cu treizeci și ceva de ani în urmă, într-o odăiță modestă, la o masă simplă de lucru.

Strădulnța lui A. Toma nu a fost zadarnică. Cu scrisul lui, cu munca lui pe tărîm cultural, A. Toma a adus o contribuție prețioasă la dezvoltarea literaturii noastre, la ridicarea poporului nostru, la construirea socialismului la apărarea păcii.

Funeraliile academicianului Alexandru Toma

Marți 17 august au avut loc în Capitală funeraliile academicianului Alexandru Toma — unul dintre poeții cei mai de seamă ai Republicii Populare Romîne, laureat al Premiului de Stat, membru activ al Academiei R.P.R., vechi și devotat luptător pentru cauza poporului muncitor.

Începînd de la ora 10, în sala de ședințe a Academiei R. P. R., personalități de seamă ale vieții noastre culturale, reprezentanți ai organizațiilor obștești, academicieni, scriitori, artiști, oameni ai muncii din întreprinderi și instituții, profesori, studenți, pionieri, adînc întristați, trec prin fața catafalcului pentru a aduce ultimul salut poetului care, în versuri înflăcărate a dat glas năzuințelor poporului muncitor.

La căpătîiul defunctului sînt depuse coroane din partea C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri, Prezidiului Academiei R.P.R., Comitetului regional P.M.R. București și Sfatului Popular regional București, Ministerului Culturii, Uniunii Scriitorilor, Redacției ziarului „Scînteia", Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R., Institutului de Literatură „Mihail Eminescu", din partea editurilor și unor cenacluri literare din țară etc.

Rînd pe rînd fac de gardă în jurul catafalcului oameni de cultură, reprezentanți ai organizațiilor obștești, ai Ministerului Culturii, Prezidiului Academiei R.P.R., Uniunilor de creație, Ministerului Învățămîntului, oameni ai muncii din Capitală.

La ora 12,30 a avut loc adunarea de doliu. Au luat cuvîntul acad. prof. P. Constantinescu-Iași, vicepreședinte al Academiei R.P.R., acad. Emil Petrovici și poetul Mihai Beniuc, secretar al Uniunii Scriitorilor.

La ora 13,30 sicriul purtat pe brațe de membri ai comisiei pentru organizarea funeraliilor, de fruntași ai culturii, academicieni și scriitori a fost așezat pe carul funebru.

În sunetele marșului funebru, cortegiul a pornit de la Academia R.P.R. parcurgînd străzile Capitalei spre crematoriul „Cenușa". O mare mulțime de oameni ai muncii l-a urmat în ultimul său drum pe regretatul A. Toma.

La mitingul de doliu care a avut loc la crematoriu au luat cuvîntul tov. Constanța Crăciun, ministrul Culturii, acad. Camil Petrescu și scriitorul V. Em Galan.

În sunetele marșului funebru, cei de față și-au luat ultimul rămas bun de la poetul academician A. Toma a cărui operă intrată în patrimoniul național stă cu cinste alături de cele mai însemnate realizări ale creației literare din țara noastră.

(Agerpres).

In zilele lui 23 August 1944 LUPTIND IN SPATELE FRONTULUI

Luna lui August a anului 1944 se apropia de sfîrșit.

Veștile care soseau de pe front erau din ce în ce mai îmbucurătoare. Cu cît armatele sovietice înaintau victorioase, cu atît furia naziștilor creștea.

În ziua aceea Mircea Rotaru ieșise de la fabrică însoțit de Dumitru Sîmbreanu și se îndreptau cu pasul domol spre cartierele mărginașe. Din partea opusă venea un ofițer hitlerist. Un bătrînel cu o geantă cîrpită grosolan cu o sfoară, ieșise grăbit dintr-un gang lovindu-se de ofițer. Acesta ridică pumnul și lovi cu sete în făptura plăpîndă care se rostogoli pe caldarîm. Geanta sărăcăcioasă căzu la vreo doi metri făcînd să sară de sub ocrotirea ei, două borcane de lut.

Mircea vroia să-i sară în ajutor. Se înfipsese revolta în el ca un ghimpe.

— Bestia!

— Stai liniștit — îi șopti Sîmbreanu.

Ajunseră în dreptul lor. Bătrînelul deabia ridicîndu-se exclamă aproape plîngînd:

— De ce dai?... sîntem aliați.

— Aliat?... — pricepu neamțul... ptiu!... și scuipîndu-l în obraz plecă bodogănind.

— Îmi vine să înnebunesc, spuse Mircea, strîngînd pumnul.

— Ei!... canalii. Ieri au omorît un copil cu mașina... dar nu mai au mult.

— Cît?... Cît?... strigă Mircea exasperat...

Sîmbreanu se uită de cîteva ori cercetător împrejur, apoi spuse în șoaptă:

— Am ascultat Moscova aseară... sînt la Iași... Merge repede acum. În cîteva zile trebuie să spargă definitiv frontul.

— Mi-ați promis că îmi dați și mie o sarcină mai importantă.

— **Deocamdată mai așteptăm.**

De o lună de zile stăteau ascunși în pădurea de lîngă drumul Feleacului. Părăsiseră fabrica și acum atacau coloanele nemților. Erau partizani.

Sîmbreanu, obosit, închisese ochii încercînd să-și refacă forțele.

— Tovarășe Sîmbreanu... scoală!

Muncitorul Fekete abia ținîndu-și răsuflarea îl zguduia puternic. O oboseală se citea pe chipul înnegrit de praf. Sîmbreanu se ridică anevoie.

— Ce e tovarășe Fekete... ce s-a întîmplat?

— Am fost. Totul e în regulă... La ora patru azi dimineață, depozitul de muniții a sărit în aer. Nemții s-au retras pe malul de sud al Arieșului și se încăpățînează să țină piept armatelor sovietice Mai au încă muniții într-un tren pe calea ferată îngustă ce duce spre Abrud. Pot s-o șteargă și pe acolo...

— Ați scăpat nevătămați?

— Da!

— Atunci e bine. Cheamă-i și pe ceilalți.

În jurul lui se adunaseră vreo douăzeci de muncitori cu fețe hotărîte. Pe piepturi aveau bande de cartușe înșirate ca niște clopoței gata să cînte la momentul potrivit. Mîinile strîngeau puternic armele.

— Tovarăși, sîntem de aproape o lună de zile împreună.

Din ascunzătoarea noastră le-am făcut destule pierderi nemților. Pînă acum n-au putut să ne descopere. Misiunea noastră este aproape îndeplinită. Armatele sovietice sînt la un pas de noi. Trebuie însă să întreprindem o ultimă acțiune. Să le aruncăm în aer trenul hitleriștilor de pe linia mică dinspre Abrud și să le arătăm sovieticilor drumul pe unde pot să le taie retragerea. Cine vrea să treacă Arieșul, ca să răzbească pînă la comandamentul **sovietic?**

Numeroase brațe se ridicară în aer.

— Te vei duce tu, Bela, spuse Sîmbreanu unui tînăr atletic, cu părul ciufulit. Vei lua contact pe malul celălalt cu cineva din ai noștri care te va conduce la comandamentul sovietic.

Mircea Rotaru încercă să protesteze. Vroia să meargă el.

— Nu, tu vei lua parte dincolo... la linia ferată. O vei mina. Ce zici?

Mircea surîse mulțumit.

★

De cu seară începuse să picure. Apoi, o ploaie măruntă și deasă se lăsase odată cu întunericul.

O mitralieră țăcănea în depărtare vărsînd plumb în negură.

Mircea se tîra pe coate. Ajunse aproape de linie. Ascultă cîteva minute. In afară de zgomotul pe care îl făcea mitraliera nu se mai auzea decît ropotul ploii pe terasament. Scoase de la brîu o mină pe care încercă să o fixeze de șină. In acel moment o rachetă spintecă aerul, luminînd o porțiune din teren. Se retrase la margine. Un zgomot asurzitor se ridică în aer. Erau aproape 40 de metri de unde trăgea o mitralieră. Mai încolo altele... și altele. Se auzea un cîntec răgușit de tunuri ale căror proiectile se spărgeau învîrtoșind pămîntul. In cine trag? — se întreba. O fi ajuns Bela cu bine și sovieticii au început ofensiva? Rachetele luminau cîmpia. Mircea ridică capul. La vreo cîteva sute de metri zări siluete de ostași care înaintau în salturi Acum îl putea distinge mai bine.

— Da!... sînt sovieticii, exclamă el bucuros. Cum au venit oare într-un timp atît de scurt?

Gloanțele șuierau ca un vînt sălbatic și se amestecau cu pămîntul.

Cîteva grenade zburară în aer și se sparseră lîngă **mitraliera care trăgea din** apropierea lui. Cînd scoase capul din pămînt, țăcănitul ei se auzea mai departe. Îi schimbase poziția.

Valul de luptători înainta în strigăt de „ura"! cucerind fărîmă cu fărîmă de pămînt. Abia atunci strigătul acesta îi încălzi sîngele făcîndu-l să-și dea seama de realitate. Mitraliera trebuia distrusă cu orice preț!

Se tîrî atunci mai aproape de ea intrînd printr-o băltoacă ce-i acoperise aproape în întregime corpul. Răceala apei care i se strecurase la piele nu o simțea însă.

La vreo douzeci de metri se ridică în picioare și incordindu-și puterile aruncă o grenadă. Ea se sparse însă departe. Dar dușmanul veghea. Cîteva șuierături le simți pe la ureche, apoi un val de căldură îi năvăli în întreg corpul. Cînd scoase a doua grenadă, mîna i se lipea aproape pe corpul de fontă. Rănit!...

Se pipăi febril. Il durea în partea stîngă a pieptului și la umăr. Dar dreapta mai era încă puternică. N-avea însă timp de pierdut. Era în joc viața soldaților sovietici, care le-aducea o nouă lumină, le aducea libertatea.

Se sculă în picioare și aruncă din nou. De astă dată cu precizie. Mitraliera își încetase cîntecul morții...

Culcat la pămînt Mircea respira anevoie. Simțea că puterile îl slăbesc din ce în ce mai mult și cum o noapte necunoscută i se prăvălea dușmănoasă în creier.

Cu efort putu să se ridice într-un cot.

Dincolo de linia care vărsase prin multe guri, iadul, baionetele înaintau victorioase.

Ca un foșnet slab de frunziș, buzele îi murmurau pline de viață:

— Iată-i... ne aduc li-ber-tatea!...

Era bucuros că-și îndeplinise misiunea și văzuse pe ostașii eliberatori...

VASILE MIHĂILESCU

CRONICĂ

La propunerea președintelui Consiliului de Miniștri tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, Prezidiul Marii Adunări Naționale a numit pe tovarășii Iosif Chișinevschi, Chivu Stoica și Alexandru Moghioroș în funcția de primi vice-președinți ai Consiliului de Miniștri.

De asemenea, Prezidiul Marii Adunări Naționale a numit pe tovarășii Emil Bodnăraș, Miron Constantinescu și Petre Borilă în funcția de vice-președinți ai Consiliului de Miniștri.

(Agerpres)

INFORMAȚIE

Studenții și aspiranții care continuă studiile în U.R.S.S. în anul universitar 1954/55 sînt convocați de Ministerul Învățămîntului miercuri 25 august, ora 7,30 dimineața, în București la Institutul de mine din str. Știrbei Vodă nr. 33.

O nouă întovărășire

Inceputul lui august, i-a găsit pe mulți țărani muncitori cu gospodării mici și mijlocii din satul Albina, raionul Hîrșova, regiunea Constanța, uniți într-o întovărășire agricolă căreia i-au dat numele „Brazdă peste haturi".

Noii întovărășiți sînt hotărîți să obțină roade cît mai bogate de pe cele 208 ha. cu care au intrat în întovărășire. In executarea la timp și în condiții optime a lucrărilor agricole țăranii muncitori întovărășiți vor primi un prețios sprijin din partea stațiunii de mașini și tractoare Horia.

(Agerpres)

Îndeplinirea planului de colectare la carne, lapte și lînă

Raionul Agnita este fruntaș pe regiunea Stalin în îndeplinirea planului de colectare la carne, lapte și lînă. Pînă în prezent, planul anual de colectare pe raion a fost realizat în proporție de 119 la sută la lînă, 95,9 la sută la lapte de oaie și 57,2 la sută la carne. Fruntașe pe raion sînt comunele Chirpăr și Hărman unde planul de colectare a cărnii s-a realizat în proporție de 86,4 la sută și respectiv 87,1 **la sută.**

Munca de agitație într-o fabrică

Pe întreg cuprinsul patriei freamătul pregătirilor pentru întîmpinarea celei de a zecea aniversări a eliberării a cuprins pe toți oamenii muncii de la orașe și sate. Capitala patriei noastre capătă cu fiecare zi ce se apropie de marele eveniment, un aspect de sărbătoare.

Cetățenii au ieșit să-și amenajeze străzile lor, să înfrumusețeze parcurile și grădinile. In marea piață a defilării scheletul tribunelor se înalță și în jurul lor roiesc tîmplari, mecanici, electricieni. In fabrici și uzine, muncitorii își împletesc eforturile pentru a termina înaintea termenului propus angajamentele luate în cinstea zilei de 23 August.

La uzinele „Matyas Rakosi" din Capitală freamătul acestor pregătiri cunoaște un avînt deosebit. Concomitent cu desfășurarea întrecerilor socialiste în cinstea zilei de 23 August se desfășoară o intensă muncă de agitație în vederea popularizării marilor realizări obținute în cei zece ani de viață nouă. În aceste zile au loc în toate secțiile convorbiri între muncitorii cei mai bătrîni care vorbesc tinerilor despre grelele condiții de muncă și de trai ale muncitorilor în regimul burghezo-moșieresc. O astfel de consfătuire a avut loc și zilele trecute în cadrul căreia bătrînul turnător Marinescu, a amintit celor mai în vîrstă și a făcut cunoscut tinerilor vremurile amare dinaintea lui 23 August 1944. La gazeta de perete „Zorile socialismului" apar articole ce vorbesc despre entuziasmul întrecerilor și popularizează pe fruntașii în producție.

In articolul de fond „In cinstea zilei de 23 August" tov. Iovan M. de la organizarea muncii, vorbește despre muncitorii fruntași, în întrecerea socialistă. De asemenea și celelalte articole semnate de ing. **șef Albulescu Nicolae, A. Horta, Gh. Necșoiu**, și C. Petrescu popularizează succesele obținute pe linia ridicării calității produselor, a realizării de economii și sporirea producției bunurilor de larg consum. Totodată ele conțin un puternic îndemn de noi succese constituind astfel un factor principal în întreaga muncă de agitație desfășurată în fabrică.

Un mijloc deosebit de eficace în munca de agitație este și stația de amplificare a uzinei. Programul stației cuprinde emisiuni în care sînt prezentate aspecte ale îmbunătățirii permanente a condițiilor de muncă de după 23 August, știri despre mersul întrecerii în secții și programe de muzică la cererea fruntașilor în producție.

Dar munca de agitație desfășurată în vederea marii sărbători nu se mărginește numai la aceasta. Utemiștii și tinerii din fabrică pregătesc fotomontaje care ilustrează bogata viață culturală și sportivă de care se bucură, condițiile deosebite de învățătură și dezvoltarea cunoștințelor, pe care partidul le-a asigurat tineretului. „Tînărul metalurgist", gazeta de perete a organizației U.T.M., primește acum noile articole ale numărului festiv. Numărul 98 al ziarului de uzină „Timpuri noi" a apărut și el se găsește în mîna fiecărui metalurgist de la „Matyas Rakosi". In coloanele sale sînt popularizați fruntașii întrecerii, sînt arătate realizările secției prelucrătoare, stadiul angajamentelor și lupta pentru menținerea drapelului de secție fruntașe.

Toate acestea arată cum știu să întîmpine muncitorii și tehnicienii de la „Matyas Rakosi" marea sărbătoare.

De la Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U. R. S. S.

MOSCOVA 17 (Agerpres). — TASS transmite Hotărîrea Comitetului Central al P.C.U.S. și Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la valorificarea continuă de pămînturi virgine și înțelenite în vederea sporirii producției de cereale, în care se arată printre altele:

Comitetul Central al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. constată cu satisfacție că chemarea partidului și guvernului cu privire la sporirea producției de cereale în țară prin valorificarea multor milioane de hectare de pămînturi virgine și înțelenite care în trecut erau nefolosite a găsit un viu ecou și se bucură de aprobarea întregului popor. Intr-o scurtă perioadă de timp, organizațiile de partid, sovietice și agricole, colhozurile și colhoznicii, lucrătorii din S.M.T.-uri și sovhozuri, muncitorii din industrie și din transporturi au desfășurat o vastă muncă pentru valorificarea pămînturilor înțelenite și virgine, pentru aprovizionarea S.M.T.-urilor, colhozurilor și sovhozurilor din regiunile unde se valorifică noi pămînturi, cu mijloace tehnice, utilaj, piese de schimb, semințe și alte materiale necesare. Pe pămînturile virgine și înțelenite au luat ființă 124 noi mari sovhozuri pentru cultivarea cerealelor, înzestrate cu mașini agricole moderne. Peste 150.000 de muncitori calificați din industrie, S.M.T.-uri și sovhozuri, ingineri, tehnicieni, agronomi și alți specialiști în agricultură, au plecat de bună voie și s-au încadrat activ în munca de valorificare a pămînturilor înțelenite și virgine.

În primăvara anului 1954, pe pămînturile proaspăt valorificate s-a însămînțat grîu și alte culturi pe o suprafață de 3,6 milioane hectare față de 2,3 milioane cît s-a prevăzut în plan. Planul de însămînțare a culturilor cerealiere pe pămînturile virgine și înțelenite a fost îndeplinit în colhozuri în proporție de 156%, și în sovhozuri — în proporție de 176%.

În urma măsurilor adoptate, chiar în cursul acestui an, în regiunile Siberiei de Apus și Kazahstanului va fi sporită considerabil recolta globală de cereale pe seama însămînțării de culturi cerealiere pe pămînturile virgine și înțelenite. Pînă la 10 august a. c. au fost arate 13.400.000 hectare pămînturi virgine și înțelenite, ceea ce reprezintă 103,2% față de cele prevăzute în plan.

Comitetul Central al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. consideră succesele realizate în acest an în domeniul valorificării pămînturilor virgine și înțelenite în regiunile Kazahstanului, Siberiei și Uralului, drept începutul unei mărețe opere a întregului popor, a operei de sporire a producției de cereale în țară prin valorificarea pămînturilor fertile nefolosite pînă acum. Sarcina de a ara în cursul anului 1954 o suprafață de 13.000.000 hectare de pămînturi virgine și înțelenite este departe de a epuiza uriașele posibilități ce există în țara noastră de extindere continuă a semănăturilor de culturi cerealiere în colhozuri și sovhozuri și de sporire considerabilă a producției de cereale cu un consum minim de muncă și de mijloace materiale.

Comitetul Central al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. au hotărît:

1. — Valorificarea și introducerea în circuitul economic a unor noi pămînturi în colhozuri și sovhozuri constituie o mare contribuție la opera materială de sporire a rezervelor de cereale în țară.

Ținînd seama de experiența valorificării pămînturilor noi în 1954 și existența unor reale posibilități de sporire continuă a producției de cereale în țară prin valorificarea unor noi pămînturi virgine și înțelenite, C.C. al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. cheamă pe colhoznici, pe lucrătorii din S.M.T.-uri și sovhozuri, organele locale de partid, sovietice și agricole să depășească într-o măsură însemnată în 1954 sarcina stabilită în ceea ce privește aratul pămînturilor virgine și înțelenite, pentru a asigura în 1955 însămînțarea culturilor cerealiere și a altor culturi agricole pe aceste pămînturi în ogor negru și ogor de toamnă pe o suprafață de cel puțin 15.000.000 hectare în loc de 13.000.000 hectare cît prevedea planul.

Comitetul Central al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. sînt încredințate că colhozurile, S.M.T.-urile și sovhozurile din regiunile răsăritene ale țării, pe baza experienței valorificării de pămînturi noi în primăvara anului 1954, și folosind din plin tehnica vor putea ara și însămînța în plus în primăvara anului 1955 cereale și alte culturi pe întinderi mari de pămînturi virgine și înțelenite, în afară de însămînțările făcute în ogor negru și ogor de toamnă, arate în 1954.

2. In legătură cu marile posibilități pentru continuarea acțiunii de valorificare a pămînturilor virgine și înțelenite și cu necesitatea mecanizării depline a cultivării plantelor agricole pe aceste pămînturi, Comitetul de Stat al Planificării al U.R.S.S., Ministerul Agriculturii al U.R.S.S., Ministerul Sovhozurilor al U.R.S.S., Ministerul Colectărilor și Ministerul Construcției de Autovehicule, Tractoare și Mașini Agricole vor elabora propuneri pentru aprovizionarea S.M.T.-urilor, sovhozurilor și colhozurilor din regiunile de valorificare de pămînturi noi cu tractoare, combine, mașini agricole, autovehicule, utilaj, materiale și case prefabricate, precum și pentru construirea de silozuri, depozite, drumuri și căi de acces.

3. Ținînd seama de faptul că continuarea acțiunii de valorificare a pămînturilor virgine și înțelenite în regiunile Siberiei și Kazahstanului trebuie înfăptuită mai cu seamă prin organizarea de sovhozuri, Ministerul Sovhozurilor al U.R.S.S., Consiliul de Miniștri al R.S.F.S.R. și Consiliul de Miniștri al R.S.S. Cazahe vor elabora măsuri pentru organizarea în aceste regiuni de sovhozuri cerealiere și pentru înzestrarea lor tehnico-materială.

4. Se va propune Ministerului Agriculturii al U.R.S.S., Ministerului Sovhozurilor al U.R.S.S., Consiliului de Miniștri al R.S.F.S.R., Consiliului de Miniștri al R.S.S. Cazahe, organelor locale de partid, sovietice și agricole din regiunile de valorificare a pămînturilor noi să acorde o atenție sporită creării condițiilor necesare de locuit precum și a condițiilor materiale de trai pentru muncitorii și specialiștii veniți spre a participa la acțiunea de valorificare a pămînturilor virgine și înțelenite și să înlăture lipsurile serioase existente în această privință, în care scop să se organizeze pe scară largă în S.M.T.-uri, colhozuri și sovhozuri construirea de case de locuit și de clădiri cultural-sociale, încurajînd totodată pe toate căile construirea de case de locuit individuale de către lucrătorii S.M.T.-urilor și sovhozurilor.

5. Ministerul Comerțului al U.R.S.S., Uniunea centrală a cooperativelor de consum și organele lor locale vor lua măsuri în vederea îmbunătățirii muncii organizațiilor comerciale în regiunile de valorificare a pămînturilor virgine și înțelenite, vor asigura aprovizionarea neîntreruptă cu mărfuri alimentare și industriale a lucrătorilor S.M.T.-urilor și sovhozurilor acestor regiuni și vor organiza pentru ei un număr suficient de cantine, ceainării, chioșcuri, magazine, ateliere de confecțiuni și de reparații.

Comitetul Central al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. acordă o deosebită importanță întăririi cadrelor de mecanizatori, ingineri, tehnicieni, agronomi, precum și a cadrelor conducătoare din S.M.T.-urile și sovhozurile care valorifică pămînturi virgine și înțelenite și își exprimă ferma convingere că atunci cînd va fi nevoie, zeci de mii de muncitori calificați, de agronomi, ingineri și tehnicieni și în special tineretul nostru sovietic vor răspunde cu înflăcărare, întocmai ca și în primăvara anului acesta, la chemarea de a pleca ca voluntari pentru a lua parte la acțiunea de valorificare a pămînturilor virgine și înțelenite.

Comitetul Central al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. cheamă organizațiile de partid, sindicale și comsomoliste, pe toți colhoznicii, lucrătorii S.M.T.-urilor, sovhozurilor, pe muncitorii din întreprinderi industriale și din transporturi să desfășoare larg întrecerea socialistă pentru o cît mai grabnică îndeplinire a sarcinii ce se pune în fața întregului popor în legătură cu valorificarea suplimentară de pămînturi virgine și înțelenite, pentru înzestrarea fără întrerupere a agriculturii cu tractoare, mașini agricole, piese de schimb, carburanți, utilaj și cu alte produse ale industriei și pentru aducerea la timp a acestor mașini și materiale în regiunile în care se desfășoară acțiunea de valorificare a pămînturilor noi.

10 ani de la asasinarea lui Ernst Thälmann

La sfîrșitul lunii august 1944, Ernst Thälmann, cel mai de seamă conducător al clasei muncitoare germane din timpul republicii de la Weimar, a fost asasinat mișelește de către banditii S.S. din ordinul lui Hitler și al lui Goering.

An de an, la 18 august, clasa muncitoare din Germania și toți oamenii muncii iubitori de pace din lumea întreagă îl comemorează pe acest neînfricat luptător în fruntea proletariatului german.

Ernst Thälmann s-a născut la Hamburg, la 16 aprilie 1886. Încă din fragedă copilărie, el a trebuit să trudească din greu, ca hamal în port, pentru a-și cîștiga existența. Anii cei mai frumoși ai tinereții, întreaga viață, Thälmann a dedicat-o cauzei clasei muncitoare, luptei împotriva fascismului și imperialismului german. La 16 ani el s-a înscris în Partidul Social-Democrat, devenind totodată și membru al sindicatelor libere. La 22 de ani se încadrase de asemenea într-un cerc de tineri antimilitariști. La 4 august 1914, Thälmann a luat cuvîntul în fața muncitorilor din Hamburg, acuzîndu-i aspru pe social-democrații care votaseră credite de război.

De la începutul activității sale revoluționare, muncitorii din Hamburg văd în Ernst Thälmann un luptător devotat, înflăcărat. Ei îl aleg în conducerea sindicatului iar în 1912 este trimis ca delegat al lor la Congresul sindicatelor.

Adînc pătruns de năzuințele și sentimentele poporului muncitor, Thälmann luptă neobosit în fruntea maselor pentru libertate și progres social

Conducător încercat al proletariatului, Ernst Thälmann este ales în 1924 membru al C.C. al Partidului Comunist din Germania, iar în anul 1925 devine președinte al C.C. al Partidului Comunist din Germania. După cum se știe, Partidul Comunist din Germania a luat ființă la 30 decembrie 1918 în condițiile unor serioase greutăți interne. Thälmann a fost acela însă care a luptat pentru consolidarea partidului; meritul istoric al lui Ernst Thälmann constă în faptul că sub conducerea lui înțeleaptă, Partidul Comunist din Germania întemeiat de Karl Liebknecht și Roza Luxemburg, s-a dezvoltat ca un partid revoluționar de masă precum și faptul că el a fost cel dintîi militant care a răspîndit cu consecvență învățătura leninist-stalinistă în rîndurile mișcării muncitorești germane.

Ernst Thälmann iubea din inimă poporul și căuta să-l cunoască îndeaproape. Bazîndu-se tocmai pe o cunoaștere adîncă a nevoilor și revendicărilor maselor populare, Thälmann a putut să organizeze lupta clasei muncitoare pentru drepturi, împotriva exploatării capitaliste, pentru o viață mai bună.

Dragostea adîncă față de poporul său se îmbina la Ernst Thälmann cu adevăratul internaționalism, cu dragostea fierbinte față de Uniunea Sovietică. Nu există cuvîntare a lui Thälmann în care el să nu fi vorbit despre Uniunea Sovietică. În 1932, cînd fasciștii înteţeau campania antisovietică, Ernst Thälmann declara: „Cunoaștem o țară în care nu există nici un fel de fasciști, o țară în care nu se poate concepe ca asasinii fasciști să-și poată exercita meseria lor sîngeroasă în cartierele muncitorești, așa cum se întîmplă în Germania: această țară este Uniunea Sovietică. Această țară, în care nu există de loc șomaj, oferă proletariatului din lumea întreagă un exemplu măreț de cale revoluționară și de construire a socialismului".

Unsprezece ani și jumătate l-au ținut pe Thälmann în celulele temnițelor naziste. Toate strădaniile zbirilor naziști de a-l îngenunchea pe Ernst Thälmann s-au sfărîmat de voința sa de neclintit, de credința în triumful luptei clasei muncitoare. În anul 1941, cînd agenții Gestapoului au intrat în celula lui, aducîndu-i la cunoștință agresiunea germană împotriva Uniunii Sovietice, Thälmann a declarat hotărît: „Stalin îi va frînge gîtul lui Hitler!"

In temniță fiind, Ernst Thälmann era temut de clica hitleristă, deoarece numele său era simbolul luptei îndîrjite împotriva fascismului german, un simbol al luptei pentru pace, libertate și un viitor luminos al poporului. Iată de ce, cînd odioasa clică fascistă a simțit că i se apropie sfîrșitul a organizat asasinarea iubitului conducător al clasei muncitoare germane, Ernst Thälmann.

Poporul german comemorează, 10 ani de la asasinarea lui Ernst Thälmann în condiții diferite.

In R. D. Germană unde au fost puse bazele dezvoltării unei republici democrate, iubitoare de pace, oamenii muncii sub conducerea Partidului Socialist Unit, antrenați în munca pașnică, constructivă — luptă pentru înflorirea patriei lor. Aici se înfăptuiesc ideile pentru a căror traducere în viață a luptat cu eroism Ernst Thälmann.

In Germania occidentală însă, unde cîrmuiește odioasa clică a lui Adenauer vîndută imperialismului american, oamenii muncii luptă sub conducerea Partidului Comunist pentru drepturi, pentru condiții mai bune de viață, împotriva militarismului și a ocupației americane. In orașul unde Thälmann a văzut pentru prima oară lumina zilei, la Hamburg, și în aceeași lună în care călăii naziști l-au asasinat pe Thälmann, 14.000 de muncitori s-au ridicat cu hotărîre la luptă grevistă pentru pîine, pace și libertate. A fost cea mai mare grevă din orașul lui Thälmann cunoscută de 50 de ani încoace.

Laolaltă, toate forțele patriotice din Germania luptă astăzi împotriva reînvierii militarismului german, pentru o Germanie unită, pașnică și democratică. Figura luminoasă a lui Thälmann trăiește în lupta de fiecare zi a poporului german iubitor de pace.

Inmînarea de ordine ale R. P. R. unui grup de ingineri și tehnicieni sovietici

MOSCOVA 17 (Agerpres). — La 16 august, ambasadorul Republicii Populare Romîne la Moscova, Ion Rab, a înmînat ordine ale R.P.R. unui grup de ingineri și tehnicieni sovietici, care au luat parte la construirea podului de peste Dunăre dintre orașele Giurgiu și Ruse: „Steaua Republicii Populare Romîne cl. I", „Steaua Republicii Populare Romîne cl. II", „Ordinul Muncii cl. I", „Ordinul Muncii cl. II".

Felicitînd în numele guvernului R.P.R. pe cei decorați, tov. Ion Rab a arătat în cuvîntarea sa că construirea prin forțe comune a podului de peste Dunăre este o nouă dovadă a prieteniei de nezdruncinat dintre Uniunea Sovietică și țările de democrație populară. A răspuns tov. Grebov Petrovici Alexei, care a mulțumit în numele decoraților pentru înalta apreciere a muncii lor. După solemnitate, ambasadorul R.P.R. a dat o masă în cinstea decoraților.

Vizita delegației laburiste în R. P. Chineză

PEKIN 17 (Agerpres). — CHINA NOUĂ transmite:

La 16 august, Ciu En-lai, premierul Consiliului Administrativ de Stat și ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Chineze, a oferit un banchet în cinstea delegației partidului laburist englez, în frunte cu d. Clement Attlee.

La 17 august, Io Ci-cuan, ministrul Comerțului Exterior al R. P. Chineze și Lei Jen-min locțiitor al ministrului Comerțului Exterior, au primit pe Wilfred Burke, Morgan Phillips și Harry Earnshaw, membri ai delegației laburiste, care au discutat probleme privind relațiile chino-britanice. Clement Attlee, Sam Watson și Henry Franklin, membri ai delegației laburiste s-au întîlnit tot în cursul zilei de 17 august cu conducători ai bisericilor creștine din R.P. Chineză.

ELIBERAREA LUI PIET VAN STAVEREN

Tineretul democrat din toate țările a aflat cu bucurie vestea transmisă de ziarul „L'Humanité": porțile închisorii s-au deschis pentru Piet Van Staveren.

După ani grei în care a îndurat temnița tînărul olandez este însfîrșit liber. Se bucură tinerii de pretutindeni de această victorie pentru că Piet Van Staveren este un luptător împotriva războiului colonialist, pentru pacea și independența popoarelor. Faptele care au dus la întemnițarea lui sînt bine cunoscute. In decembrie 1946 trimis în Indonezia să participe la războiul nedrept împotriva unui popor dornic de libertate, Piet a refuzat să lupte. La 28 septembrie 1949 a fost arestat iar mai apoi condamnat la 7 ani de închisoare. Piet Van Staveren și-a înfruntat cu curaj asupritorii și a rămas credincios idealului său. La proces a fost un adevărat acuzator al colonialismului.

In lumea întreagă tinerii s-au ridicat în apărarea lui. Ani de-a rîndul în toate colțurile lumii răsunau cereri de eliberare a patriotului olandez. Și aceste cereri n-au rămas fără rezultat.

După eliberarea lui Manolis Glezos și Lopez Raimundo, punerea în libertate a lui Piet Van Staveren constituie o nouă victorie a forțelor care luptă pentru pace, pentru libertatea și independența popoarelor. Această victorie arată cît de mare este forța opiniei publice mondiale iubitoare de pace.

Declarația lui Mendès France

PARIS 17 (Agerpres). — Primul ministru francez Mendes France a rostit sîmbătă seara o cuvîntare radiodifuzată consacrată în întregime problemei C.D.E.

In declarația lui Mendes France se reia vechiul argument al partizanilor „armatei europene", potrivit căruia Franța s-ar afla în fața așa zisei dileme „C.D.E. sau reînarmarea Germaniei".

Cercurile politice consideră că modificările propuse de guvern la tratatul armatei europene lasă intact conținutul tratatului, și că ele sînt de natură să liniștească temerile adversarilor C.D.E.

Poporul chinez își exprimă hotărîrea de a lupta pentru consolidarea păcii în Extremul Orient

PEKIN 17 (Agerpres). — China Nouă transmite:

Numeroase personalități din cercurile politice și economice din R. P. Chineză salută raportul cu privire la situația internațională, prezentat în cea de a 33-a ședință a Consiliului Guvernamental Popular Central de către Ciu En-lai, premierul Consiliului Administrativ de Stat și ministrul Afacerilor Externe al R. P. Chineze.

Intr-o declarație dată publicității în numele Comitetului Revoluționar al Gomindanului, Li Ci-șen, președintele acestui comitet, sprijină raportul premierului Ciu En-lai, exprimînd hotărîrea membrilor gomindanului revoluționar de a lupta pentru eliberarea Taiwanului și consolidarea păcii în Extremul Orient. In declarația sa, Li Ci-șen arată că imperialiștii americani, în urma înfrîngerii diplomatice suferită la conferința de la Geneva, își continuă politica „de pe poziții de forță", încercînd să-și consolideze astfel pozițiile grav compromise. In cadrul acestei politici, Washingtonul, odată cu presiunile exercitate în vederea constituirii blocului Asiei de sud-est, încearcă să folosească Taiwanul ca o amenințare împotriva securității Chinei și a păcii mondiale. „Agresorii americani sprijină clica trădătoare a lui Cian Kai-și care ocupă Taiwanul. — se spune în declaratie — transformă insula intr-o bază militară pentru a dezlănțui o agresiune împotriva Chinei continentale și Asiei și plănuiesc să încheie cu această clică așa-zisul tratat bilateral de securitate mutuală".

In numele muncitorilor organizați din China, Lai Jo-iui, președintele Federației sindicatelor din întreaga Chină, a făcut o declarație în care sprijină raportul cu privire la situația internațională, prezentat de Ciu En-lai, premierul Consiliului Administrativ de Stat în ședința din 11 august a Consiliului Guvernamental Popular Central.

Cien Șu-tun, președintele Federației industriașilor și comercianților din întreaga China salută de asemenea, într-o declarație dată publicității la 16 august, raportul premierului Ciu En-lai. In declarația lui Cien Șu-tun se subliniază importanța uriașă a realizărilor obținute în cadrul conferinței de la Geneva, precum și a principiilor stabilite în declarațiile comune ale premierilor chinez și indian și chinez și birman. Declarația sprijină de asemenea reglementarea pașnică a problemei coreene, pe baza realizărilor obținute în cadrul conferinței în problema indochineză, și a propunerilor miniștrilor Afacerilor Externe, Molotov, Nam Ir și Ciu En-lai.

O declarație similară de sprijin a raportului prezentat de premierul Ciu En-lai a făcut și președintele Asociației Democrate a reconstrucției naționale a Chinei. Huan Yen-pei. Huan Yen-pei subliniază în declarația sa că unitatea Chinei nu poate fi considerată desăvîrșită cîtă vreme Taiwanul — parte integrantă a Chinei se află încă sub ocupație străină.

Interviul acordat de Otto Grotewohl ziarului francez „Le Monde"

PARIS 17 (Agerpres). — TASS transmite:

Ziarul „Le Monde" publică interviul acordat de Otto Grotewohl, primul ministru al Republicii Democrate Germane, corespondentului de la Berlin al acestui ziar, Roland Dolcour.

La întrebarea, care ar fi urmările pentru Germania ale ratificării de către parlamentul francez a tratatelor de la Bonn și Paris, Grotewohl a răspuns:

Tratatul cu privire la comunitatea defensivă europeană barează drumul reglementării pașnice a problemei germane. Numai înlăturarea acestor tratate ar deschide perspective pentru realizarea unei înțelegeri cu privire la crearea unui stat german iubitor de pace, unit, democrat și independent.

Intrarea în vigoare a tratatelor de la Bonn și Paris, care ar contribui la apariția unui militarism revanșard în Germania occidentală, ar duce la crearea unui primejdios focar de agresiune în Europa. Aceste tratate urmăresc împiedicarea unificării pașnice a Germaniei și, în același timp, includerea Germaniei occidentale intr-o grupare militaristă agresivă, care ar permite militarismului german să amenințe în primul rînd vecinii apuseni ai Germaniei și deci și Franța. Pe de altă parte, pentru poporul francez ar fi un mare risc dacă Germania occidentală ar fi antrenată intr-un război revanșard împotriva Europei răsăritene.

De aici urmează că intrarea în vigoare a tratatelor de la Bonn și Paris nu poate corespunde nici intereselor poporului german, nici intereselor Franței. Declarațiile unor oameni politici vestgermani influenți, potrivit cărora „drumul spre Germania răsăriteană trece prin Paris" și tonul revendicativ al militariștilor vestgermani față de Franța, dovedesc că refacerea militarismului german implică o primejdie uriașă pentru poporul francez.

Pe această cale nu poate fi realizată o îmbunătățire a relațiilor franco-germane.

Ar fi desigur în avantajul poporului francez să cunoască toate forțele politice care activează în Germania. La Geneva, guvernul francez a stabilit condițiile necesare pentru încheierea cu succes a unui acord, recunoscînd și ascultînd pe reprezentanții ambelor părți ale Vietnamului divizat. De ce oare ar fi imposibilă o procedură similară aceleia care la Geneva a dus la încetarea războiului, atunci cînd este vorba de a se înlătura primejdia unor noi intrigi care ar putea duce la război în Europa sau la un nou război între Germania și Franța?

Camera reprezentanților a S.U.A. a pus în afara legii Partidul Comunist

WASHINGTON 17 (Agerpres). — TASS transmite:

Camera reprezentanților a Congresului american a aprobat varianta prezentată de guvern a proiectului de lege cu privire la interzicerea Partidului Comunist din S.U.A.

In vreme ce în proiectul de lege adoptat în ajun de senat apartenența la partidul comunist este considerată crimă, proiectul de lege adoptat de Camera reprezentanților interzice partidul comunist ca organizație recunoscută de lege și-l privează de toate drepturile juridice.

Impotriva proiectului de lege au votat Malter (statul New-York), membru al Camerei reprezentanților din partea partidului democrat, și republicanul Burdick (Statul North Dakota). Burdick a declarat că se pronunță împotriva acestui proiect de lege, deoarece Congresul tinde să declare ilegale ideile oamenilor.

Satul turc — cuib de mizerie și întuneric

Vizitînd satele Saar și Goma din Vilaietul (regiunea) Van, corespondentul ziarului turc „Djumhuriet" le-a descris în felul următor: „De jur împrejur, grămezi de bălegar. Printre ele bordeie ca niște puțuri. Sînt casele țăranilor. Mulți dintre țărani locuiesc pur și simplu în peșteri. Oameni și animale — măgari și capre — toți stau împreună. Toate femeile umblă desculțe. Acești oameni nu au văzut încă niciodată săpunul. Toți se hrănesc cu pîine de mei și nu cunosc pîinea de grîu. Ei nu au nici o idee despre radio, ziare și multe altele. În mijlocul secolului al XX-lea acești oameni trăiesc ca în epoca de piatră".

Caracterizarea plastică făcută de corespondentul ziarului „Djumhuriet" corespunde realității. El ar fi trebuit numai să adauge că asemenea situației acestor două sate se prezintă situația tuturor satelor din Turcia.

Care este oare cauza mizeriei în care se zbate țărănimea muncitoare turcă? Nu cumva vinovat este pămîntul acestei țări, scăldat de apele mărilor care-l înconjoară din trei părți? Fără îndoială că nu. Starea grea, de nedescris, a țărănimii muncitoare se explică prin înapoierea seculară a Turciei feudale a bașibuzucilor, agravată de politica nefastă dusă de guvernul de la Ankara. Acest guvern format din moșieri și capitaliști, duce o politică de război potrivnică intereselor maselor largi populare. Decăderea continuă a agriculturii Turciei este o urmare a supraviețuirii relațiilor feudale și înrobirii țării de către imperialiștii americani. Turcia are multe bogății, cîmpii mănoase și văi roditoare dar din ele se înfruptă monopoliștii americani, englezi și clasele conducătoare din țară. Poporului îi e dată numai truda grea, el nu se bucură de rodul muncii lui. Înfeudarea Turciei miliardarilor americani și tîrîrea ei în Blocul agresiv al Atlanticului de Nord, a înăsprit și mai mult viața celor ce muncesc, a făcut-o mai amară și mai grea de suportat.

Turcia este o țară unde țăranii în marea lor majoritate nu au pămînt, nu au unelte agricole și vite de muncă. Din 21 milioane de locuitori, 17 milioane sînt țărani. Dintre aceștia 12 milioane nu au pămînt deloc, sau au atît de puțin, încît nu le ajunge nici pentru o mică grădină de zarzavat pe lîngă casă. Cel mai bun și mai roditor pămînt se află în mîinile cîtorva mii de moșieri. Deși puțini la număr, moșierii stăpînesc 77 la sută din pămîntul arabil, 58 la sută din pășuni, fînețe și izlazuri, și au aproape toate pădurile. Unii moșieri au în stăpînirea lor chiar cîte 30-40 de sate țăranii fiind supuși unei crunte exploatări. Jumătate, iar uneori chiar două treimi din recolta obținută de țăranii turci este luată de moșieri. Puținul pămînt pe care-l mai au o parte din țărani, este acaparat treptat-treptat, prin mijloace banditești, josnice, de către moșieri și cămătari. In ultimii ani, acestor acaparatori li s-au mai adăugat și alții noi. Este vorba de trusturile și diferitele misiuni militare americane care construiesc în Turcia baze militare, aerodromuri, poligoane, cîmpuri de antrenament etc.

Micile petece de pămînt ale țăranilor dau o recoltă cît se poate de slabă. Și cum ar putea fi altfel, cînd țăranii muncitori își lucrează pămîntul cu cele mai rudimentare unelte agricole? Ei nu au plug, n-au vite, n-au bani să cumpere îngrășăminte chimice. La 8 familii de țărani turci, revine în medie, un plug de lemn. Cît despre plugul de fier, el este o raritate în satele Turciei. 85% din gospodăriile țărănești folosesc așa zisul carasapan (plug de lemn). Odată cu pătrunderea mai adîncă a trusturilor imperialiste în Turcia, s-a adîncit și mizeria poporului. În ultimii 8 ani, impozitele au crescut de 8 ori. Nu-i deci de mirare că țăranii din peste 16.000 de sate (din cele 38.000 cîte are Turcia) nu însămînțează niciodată grîu. Și asta nu pentru că nu vor să însămînțeze, ci pentru că pur și simplu, nu au posibilitatea. Nu facem nici o exagerare dacă spunem că foarte mulți dintre țăranii muncitori turci au uitat gustul pîinii de grîu sau nu l-au știut niciodată.

Viața tineretului de la țară nu este cu nimic mai bună. Pentru copiii țăranilor muncitori nu există nici un fel de [illegible] ... [illegible] ... înseamnă rîsul pentru că n-au văzut părinții lor. În Turcia pentru tineri, ca dealtfel și pentru vîrstnici, nu există nici un fel de asistență sanitară organizată. „La noi — a declarat dr. Ali Sia Savli, deputat în Medjlis (parlamentul turc) — mor în fiecare an 400.000 de copii și nu se iau nici un fel de măsuri". Măsurile ar necesita cheltuieli, iar guvernul turc nu are interes să facă cheltuieli în asemenea scopuri. Lui îi pasă prea puțin dacă copiii — sau oamenii muncii vîrstnici — suferă și mor de diferite boli. De pildă, 60 la sută din populația Turciei, suferă de tuberculoză. La sate singurii „doctori" sînt și astăzi, babele. Cît despre adevărații doctori, țăranii mor fără să-i fi văzut vreodată...

In Turcia, copiii țăranilor muncitori nu pot deveni decît argați și servitori la moșieri sau la chiaburii satelor. Părinții nu le pot da pămînt, pentru că n-au deloc sau au foarte puțin. Ce-ar mai rămîne dintr-un petecuț de ogor, dacă ar fi împărțit la cîțiva copii? Tinerii țărani turci nu pot de aceea să-și clădească o gospodărie, ei nu au adesea nici — cel puțin — loc de colibă.

Cîrmuitorii de la Ankara au nevoie de un tineret crescut în întuneric, pentru a-l putea folosi în scopurile lor perfide. Un asemenea tineret va putea fi, speră clasele conducătoare, mai ușor trimis să moară pe diferite cîmpuri de luptă, așa cum au și fost trimiși tineri turci să piară în Coreea, pentru interesele miliardarilor americani.

Tinerii țărani turci sînt osîndiți să rămînă pentru toată viața neștiutori de carte. Cu construcția de școli, conducătorii Turciei nu-și prea bat capul. Din cele 38.000 de sate, peste 18.560 n-au deloc școli. Numărului restrîns de școli care sînt, nu li se crează nici un fel de condiții pentru a-și putea desfășura activitatea în mod normal; 96 la sută din școlile primare existente n-au decît un singur învățător. Școlile sătești sînt instalate în grajduri și în căsuțe mici făcute din lut. Ele nu au bănci, lumină, căldură, și nici cel puțin [illegible] ... În anul 1953 cheltuielile militare ale Turciei s-au ridicat la 1.800.000.000 lire turcești, [illegible] ... abia 2 la sută din buget. Din cei aproape 2.800.000 de copii de vîrstă școlară, peste 1.183.000 nu au posibilitatea [illegible] școala.

Majoritatea poporului turc este analfabet: 16.500.000 din cei 21 milioane locuitori nu știu deloc carte. Învățămîntul este atît de prost organizat că după ce termină școala primară, copiii abia dacă pot silabisi cîteva cuvinte. Foamea și alte lipsuri îi obligă pe mulți tineri de la sate să vagabondeze pe străzile orașelor. În orașe pot fi văzuți mii și mii de asemenea tineri; ei sînt dezbrăcați, murdari și bolnavi. Cetele de tineri vagabonzi scormonesc prin gunoaie pentru a găsi ceva resturi aruncate, spre a-și astîmpăra foamea. Vara ei dorm prin parcuri, iar iarna prin gări, vagoane vechi, sau prin curțile moșierilor. După cum relata ziarul „Akizami Akșam" numai la Istambul sînt peste 35.000 copii vagabonzi. Mulți dintre ei sînt de la țară, alungați de foame sau scăpați prin fugă de sub biciul stăpînului.

Afundat pînă peste cap în mocirla mizeriei, înglodat în tot felul de datorii, țăranul turc, nu rareori, își ia lumea în cap și pleacă, ori merge la moșier să lucreze în dijmă sau ca argat (acolo speră că cel puțin un blid de fiertură îi va fi asigurat...). Dar, deși împreună cu soția și copiii, lucrează din greu, foamea nu poate fi alungată, ea îl însoțește pretutindeni. Pentru un an de trudă, moșierul nu-i dă aproape nimica, ba de multe ori îl mai scoate și dator. Dacă nu-și poate plăti datoria, este vai de el. Pentru că nu și-au putut achita datoriile, moșierul Kibar-Oglu a izgonit 104 familii de țărani din satul Aldioglu. Cazuri din acestea sînt multe în Turcia. Țăranul muncitor nu este apărat de nimeni. Legile sînt în favoarea celor bogați. Țăranii alungați bat drumurile în lung și lat în speranță că vor găsi ceva de lucru. De cele mai multe ori însă, rămîn numai cu speranța. În 1953 un număr de 2 milioane muncitori agricoli, n-au găsit de lucru, rămînînd astfel lipsiți complet de orice mijloace de existență. Cum trăiesc acești oameni este greu de închipuit măcar...

În vreme ce cîștigul lor este mai mult o batjocoră, mărfurile de care țăranii au nevoie se scumpesc mereu. Dacă bunăoară un metru de pînză aspră costa în 1950 aproximativ 100 de kuruși (monedă turcă), [illegible] ... se vinde cu 220. Au crescut de asemenea prețurile la petrol, sare, chibrituri etc. [illegible] ... țăranii din 17 vilaiete duc mare lipsă de pîine, fără să mai vorbim de alte alimente.

Satul turc arată și astăzi cum arăta cu cîteva sute de ani în urmă. Deplasîndu-se în satul Cincin, din apropierea Ankarei, corespondentul ziarului „Ullus" scrie: „Venind în acest sat te crezi cu patru-cinci secole în urmă" Majoritatea satelor n-au drumuri omenești, cît despre dispensare, cămine culturale, nu poate fi nici pomeneală.

În anii 1949—1953, guvernul turc a încasat numai din impozite 9 miliarde lire turcești, care bineînțeles n-au fost folosite pentru nevoile poporului, ci pentru înarmare și asuprirea lui. Milioane de țărani muncitori turci, roși de boli și de foame, sînt jefuiți în modul cel mai sălbatic de un pumn de moșieri și capitaliști, care sug sîngele poporului întocmai ca lipitorile.

Jugul greu al exploatării împinge pe țăranii muncitori, vîrstnici și tineri, la marginea desnădejdii. Dar aceasta nu înseamnă că oamenii muncii de la sate se împacă cu soarta vitregă hărăzită de moșierime și burghezie. Cîrdășia dintre guvernanții turci și cercurile imperialiste din S.U.A. nu face decît să aprindă și mai mult flacăra urei poporului, îndeamnă mai puternic la luptă pentru pîine și o viață mai bună. Țăranii și tinerii țărani muncitori încep să înțeleagă mai bine de unde își trag izvorul nenorocirile lor. Și pe măsura acestei înțelegeri, lupta lor crește, devine mai dîrză. Moșierii și capitaliștii încep să fie mai neliniștiți, frica îi cuprinde chiar dacă ei se străduiesc s-o alunge. Ea este provocată de faptul că satul începe să se miște, de faptul că la lupta eroică a muncitorilor turci, se alătură tot mai mult împilații de la sate. Lupta țărănimii din Turcia, care izbucnește ici, colo, devine mai organizată mai îndrăzneață. Cînd țăranii și tinerii țărani muncitori din satele Iasseviran, Sairat, Eskili și altele s-au ridicat pentru a-și apăra pămînturile, moșierii au trimis împotriva lor, detașamente de jandarmi. Țăranii și tinerii nu s-au speriat însă.

Țăranii muncitori turci se conving că viața mai bună [illegible] ... cu tot mai multă căldură ideea luptei neobosite alături de frații lor de la orașe.

M. F.

SPECTACOLE

MIERCURI 18 August 1954

TEATRE: **Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.:** Macul roșu; **Național „I. L. Caragiale"** (Comedia): Indrăgostiții; **Tineretului:** Sînziana și Pepelea (la teatrul de vară „N. Bălcescu").

CINEMATOGRAFE: **Patria:** Furtună pe Nipru; **Republica, I. C. Frimu:** Infrățirea între popoare. **Tineretului:** Poemul dragostei; **București, Grădina Progres, Alex. Sahia:** Poarta nr. 6; **Maxim Gorki:** Poveste de vînătoare; **Maiakovski:** Cocoșelul și găinușa; **Timpuri Noi:** Rostov pe Don Luptați împotriva turbării. Jurnal romînesc, Jurnal sovietic. Marele călător Kimsobo; **Elena Pavel:** Reîntoarcerea victorioasă; **Lumina:** Slugă la doi stăpîni; **Victoria:** Rapsodia caucaziană; **Gh. Doja:** Aventură la Marienstedt; **Alex. Popov:** Tînăra Gardă (seria a II-a); **9 Martie:** Primăvara; **Vasile Roaită, Moșilor:** Vinovați fără vină; **Unirea:** Cu inima tînără; **Cultural:** Nunta cu zestre; **C. David:** Așteaptă-mă; **Flacăra:** Inima noastră, **T. Vladimirescu:** Povestea micului cocoșat; **Munca:** Maximka. **Arta:** Marele concert; [illegible]

REDACȚIA: București, Piața Scînteii Tel. Nr. 7.51.00 Secția scrisori Tel. Nr. 7.55.81. DIFUZAREA: Tel. Nr. 6.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii